

- ⊕ **Art:** La Nit dels Museus arreu del país
- ⊕ **Gastronomia:** Arriba el temps de les cireres
- ⊕ **Exposicions:** Pinazo a l'IVAM

LA TRAMA DELS MÀSTERS REGALATS POSA SOTA SOSPITA ELS ESTUDIS DELS POLÍTICS ESPANYOLS

ACTUALITAT

La potent música de l'Alguer arriba al Docs Barcelona

CARTES PER LA LLIBERTAT PILARÍN BAYÉS A JOAQUIM FORN

‘Deus pensar sovint en les passejades sol pel bosc’

FOTOS QUE NO VEIEM

MERCÈ IBARZ

Ben pocs mitjans constaten en imatges les transformacions de la vida quotidiana. A la fotografia, un veí de Nou Barris (Barcelona) té cura del seu hort urbà. ALBERT SALAMÉ

Els fotoperiodistes alerten de la degradació de la seva feina en l'actual panorama de la premsa

L'exposició més visitada cada any del CCCB és de fotoperiodisme. La World Press Photo, que, en l'actual edició, s'hi pot veure fins aquest diumenge 27 de maig. Un any més atrau l'interès del públic. Volem veure imatges del món, sens dubte. Dels conflictes i guerres que assolen el planeta però també de naturalesa, de viatges, de gent corrent fent coses que ens passen desapercebudes. I tot i això, els fotògrafs de premsa s'ho estan passant molt malament, les empreses els estan castigant de mala manera. Fa temps que va, la cosa. Massa. Per una foto de premsa el fotògraf pot ser 'remunerat' amb uns pocs euros, vint, potser trenta, de vegades ni això. Molts es veuen obligats a plegar. I nosaltres, el públic, ens anem tornant cecs de tant que ens falten imatges honestes de tants aspectes de la vida.

Per això els fotoperiodistes acaben de fer un crit d'alerta, una 'Carta a la ciutadania' que aquesta setmana s'ha fet pública a través de Report.cat, la publicació digital del Col·legi de Periodistes. 'O qualitat o res', diuen, posant així sobre la taula que si no veiem bones imatges perdem comprensió del món, les seves històries i evolucions. Vam

Paradoxalment, la fotografia és més i més present en la nostra vida. Als mòbils particulars i a les xarxes. Cada dia es pugen al Facebook global uns tres milions de fotos

aprendre abans a mirar, de criatures, que a parlar, és el primer que vam aprendre.

La majoria de les imatges que es publiquen són institucionals o de promoció, de fa temps. Del mateix procés sobiranista, quantes imatges tenim enllà de les que documenten els moments àlgids, com ara el primer d'octubre? Jordi Borràs, Albert Salamé i tants altres han fet un munt de fotos dels moments difícils, cert. Però de segur que també voldrien documentar-ne, i potser ho estan fent quan poden, el dia a dia: però, qui publicar vol fotos de vida diària? Ningú.

Un altre exemple: els canvis en els barris barcelonins o de qualsevol altra ciutat catalana, d'un poble, els hem vist?, els coneixem? No, no pas a la premsa, no hi ha interès empresarial i, de mica en mica, amb tantes reduccions de plantilla i de retribucions i salaris, els fotògrafs van perdent espai. I si el fotoperiodisme no ens ho fa veure, ni que ho tinguem davant dels nassos no ho veiem. La foto ensenya a mirar.

Paradoxalment, la fotografia és més i més present en la nostra vida. Als mòbils particulars i a les xarxes. Cada dia es pugen al Facebook global uns tres milions de fotos, la majoria de durada ben efímera. Imatges sovint sense solta ni volta, pura contaminació visual. Les bones imatges que hi pugui haver passen desapercebudes. Els estudiosos parlen de 'fotografia amateur', i sens dubte n'hi ha molta, però en realitat el que succeeix és que qualsevol imatge agafada de la xarxa sovint substitueix la que hauria de fer-se a posta per un professional del mitjà que vol publicar-la. Desapareixen els editors gràfics dels mitjans, i així passa també que les fotos sovint no són respectades: no sempre són signades, sovint són retallades i editades de qualsevol manera. Per acabar-ho d'adobar, els mateixos formats de la premsa digital no hi ajuden, precisament (retallen i escapen les imatges).

Si no podem veure imatges que no siguin rutinàries ni burocràtiques ni merament institucionals o de promoció, acabem cecs

El futur del periodisme depèn de la credibilitat dels continguts, que va de la mà de la qualitat

No és una qüestió professional i prou. És molt més. El fotoperiodisme és una eina per a interpretar els fets, i si desapareix les fotos que el substitueixen causen l'efecte oposat. De vegades, una foto serveix per a mentir. Les *fake news*, les mentides periodístiques, existeixen des de fa dècades, només que ara són anomenades en anglès i així pensem que són un efecte dels temps actuals. El fotoperiodisme és crucial. Si no podem veure imatges que no siguin rutinàries ni burocràtiques ni merament institucionals o de promoció, acabem que no veiem res, cecs. Potser ja en som un pèl massa.

M'assabento per la carta dels fotoperiodistes del cas de Ryan Kelly, recentíssim premi Pulitzer: ha deixat la professió, cansat de l'estrès, els horaris extenuants i els salaris a la baixa. Fa tot just un mes, Kelly era distingit amb el Pulitzer per la instantània d'un atropellament múltiple contra manifestants negres durant les últimes protestes racials a Charlottesville, Virgínia. L'atzar va voler que aquella hagi estat la foto de l'últim dia de feina de Kerry com a fotògraf de plantilla de The Daily Progress. Potser no deixa de fer fotos, és jove, però sembla que de moment 'descansa' del fotoperiodisme de carrer.

Sempre m'ha agradat treballar amb els fotògrafs de premsa, però ja fa dies que no vaig per les redaccions. Han canviat tant, les redaccions. Dones i homes de la càmera les han hagut d'abandonar. Com a lectora, ho veig cada dia. Hi ha ben poques fotos que es facin mirar. Com diu l'alerta fotoperiodística: 'Som enmig d'un empobriment informatiu que, a la llarga, es paga. Perquè el futur del periodisme depèn de la credibilitat dels continguts, que va de la mà de la qualitat. *Credibilitat i qualitat*, dues paraules clau.' 📞

'DEUS PENSAR SOVINT EN LES PASSEJADES SOL PEL BOSC'

CARTA DE **PILARÍN BAYÉS** A **JOAQUIM FORN**

Carta de Pilarín Bayés a Joaquim Forn, que és a la presó d'Estremera des del 2 de novembre · 'Cartes per la llibertat' és un espai de VilaWeb per a expressar la solidaritat amb els presos polítics i exiliats i, al mateix temps, per a fer conèixer qui són.

Benvolgut Quim:

Com estàs?

No vull parlar de política, perquè estic segura que coincidim gairebé al cent per cent en les idees i les aspiracions per al nostre país. Això ens uneix com a catalans, però també ens uneixen coses molt importants i que sé que trobes molt a faltar.

Una és el Montseny, la cara nord, que és la que veig cada matí des del meu jardí. Les Agudes, retallades, si el dia és clar. I més concretament Viladrau. T'havia dit que una part de la meva família, fugint de França al segle XVIII es va instal·lar a Viladrau? Encara hi tenim parents.

El Montseny és la nostra gran muntanya, on passejar a la tardor per les precioses fagedes, on collir castanyes i bolets... A mi em van donar la Castanya d'Or, com a tu. Sé que t'encanta, que el vas descobrir per la Laura, i que és on més desconnectes d'aquest estressant món vostre que és la política i d'aquesta bonica ciutat on vius, Barcelona, que com tota capital, esgota.

Deus pensar sovint en les passejades sol pels boscs i això et deu reconfortar tantes hores tancat. Tancat injustament. Cruelment. Intento imaginar-te a la llitera, contemplant un sostre lleig –potser hi tens un fluorescent– i em trenca el cor.

Jo he viscut el franquisme i la repressió. Vaig viure amb esperança la transició. He intentat des del meu ofici d'il·lustradora ensenyar als infants la nostra cultura, les nostres tradicions, història, identitat, llengua... Perquè gairebé es varen perdre durant

aquells anys. Tu, des de la teva feina, has procurat que la gent visqui millor en aquest nostre territori tan i tan castigat al llarg de la història. Has vetllat per cada un d'ells, sense distinció, procurant sempre pel bé del país. És l'únic delictes que has comès, fer bé la teva feina. I per això ets a la presó.

L'altra cosa que ens uneix encara més és l'Oriol Carbó. El teu bon amic. Per ell sabem moltes coses de tu. Com t'admira i pateix. Com lluita per la teva llibertat. Em commou profundament la seva estima cap a tu i sé que fa els impossibles. Com a home que ho aconsegueix tot, que encara siguis tancat és una gran frustració, un gran fracàs. Però algun dia girarem la truita. Ell té l'esperança que, com cada estiu, podreu anar a Cadaqués a passejar amb barca i banyar-vos a Culip.

Hem d'aconseguir que sortiu. Que la força de la democràcia que arrela profundament en el poble català capgiri aquest desastre. I ho farem, Quim. No en dubtis. Com varem superar el 1714, el franquisme i tantes i tantes adversitats.

Em poso de puntetes per fer-te una gran abraçada i espero fer costat a la Laura i les teves valentes filles el dia 19 a Folgueroles.

Pilarin Bayés

Quim:
la gada del Montseny
et guarda l'aleluy i
cartaules perquè els
viuquis a Brusca

Pilarin 16 maig 18

I SI DONEM SENTIT ALS 'ÈXITS' INTERNACIONALS?

DIANA COROMINES

«Torra ha quedat engolit pel 155, com les nostres institucions; unes institucions que mirem de recuperar alhora que demanem perdó per existir»

D'aquí a pocs dies es farà a Copenhaguen una conferència important sobre Catalunya, organitzada pel DJØF, el sindicat i associació de juristes i economistes de Dinamarca. Dic que és important no només pel marc en què tindrà lloc (DJØF aplega bona part dels treballadors públics del país), sinó també, i sobretot, perquè hi participa un dels principals investigadors de l'Institut de Drets Humans danès, una institució de prestigi que té per missió vetllar pel respecte dels drets humans tant a Dinamarca com a l'estranger i que fins ara no havia volgut saber res dels catalans. Quan a mitjan novembre vaig contactar-hi des de la delegació de Dinamarca per informar-los de la gravetat de la situació a Catalunya (amb mig govern a la presó, l'altra meitat a l'exili, dirigents de la societat civil també empresonats i tota una colla de drets fonamentals en perill), el seu director va dir-me que tenia l'agenda molt plena i que, a més, aquell tema quedava completament fora del seu àmbit d'actuació.

Que ara, doncs, participin en un debat amb altres experts de renom per a analitzar si són els representants catalans que han trencat la llei o bé si el problema és Madrid, que fa un mal ús del seu poder, es pot considerar un èxit. Un èxit que s'explica (més enllà de les gestions discretes i molt ben portades de diverses persones d'aquí dalt) per l'acumulació de despropòsits que la justícia espanyola i la caverna política i mediàtica que l'esperona exhibeixen desvergonyidament per tot Europa. A Escandinàvia, com a molts altres països, observen amb estupor els patètics moviments d'Espanya i a poc a poc prenen forma iniciatives, algunes molt ambicioses, com la que proven de moure ara al si del Consell Nòrdic per a forçar el seu consell de ministres a fer d'àrbitre entre Catalunya i Espanya. Ens equivocarem, però, si pensem que ens en sortirem amb això sol i un govern que diu que vol fer república però que en realitat no podrà ni aixecar el cap. Només cal veure com els 'progres' espanyols, amb Pedro Sánchez al capdavant, frisen perquè es reformi el codi penal i s'ampliï el delictes de rebel·lió per poder castigar els polítics catalans més i millor.

Diuen que el president Torra és un independentista de pedra picada, un intel·lectual i una bona persona. N'estic convençuda; tot això coincideix amb l'opinió que me n'he pogut formar aquests últims anys, des que vam coincidir per primer cop a Sarrià-Sant Gervasi Decideix. L'admiro profundament com a editor que ha recuperat i tornat a situar al lloc que els correspon periodistes i intel·lectuals clau de la República, i em va donar consell quan vaig voler rescatar de l'oblit el dramaturg Avel·lí Artís i Balaguer, publicant-ne un llibre. Però Torra ha quedat engolit pel 155, com les nostres institucions; unes institucions que mirem de recuperar alhora que demanem perdó per existir. Negar la feblesa que aquesta contradicció implica no ens fa cap favor; només ens porta a continuar encallats en una situació que no va enlloc.

Sovint, danesos respectables i gens susceptibles de ser considerats extremistes o radicals em diuen, en privat, que els 'espanyols' (sí, en genèric, com ho fa Torra als seus escrits) no giren rodó. 'Són primitius', em deia no fa gaire un d'ells; 'es pensen que la vida és una plaça de toros i ells, toreros'. Però per molt que entenguin la situació d'opressió en què ens trobem, no ens prendran seriosament fins que no tinguem un govern sobirà, determinat a fer complir la voluntat dels ciutadans i a defensar-ne els drets en lloc d'esperar que uns altres ho facin per ell. I és per això que, quan aquest govern que ara vindrà fracassi (perquè de fort i republicà, em temo molt que no en tindrà res) no hem de tenir por de tornar a les urnes. I si guanya Arrimadas?, diuen alguns, esgarriats. Doncs sí: fins i tot amb el risc que guanyi Arrimadas. Primer perquè som demòcrates i després perquè, si guanya Ciutadans (cosa, per altra banda, que dubto), aleshores sí que tindrem oportunitat d'eixamplar la base social. Quatre anys de barbaritats i d'escarn constant i aviat passarem de dos milions d'independentistes a tres. Com més aviat comencem a cremar etapes, més aviat remuntarem; val més això que no pas arrossegar-nos lènguidament en el desert d'una legislatura grisa, sense ànima ni veritat i amb l'únic al·licient d'uns èxits internacionals que només començaran a tenir sentit quan demostrem al món que som forts i sobirans. ■

La manifestació 'Omplim Brussel·les'. ACN

L'ACCELERADA 'RIVERITZACIÓ' DE PEDRO SÁNCHEZ

PERE MARTÍ

El dirigent del PSOE Pedro Sánchez cada vegada fa discursos més semblants als d'Albert Rivera. ACN

El dirigent del POSE ha endurit els atacs contra l'independentisme per remuntar en unes enquestes que li són adverses * Oltra recorda a Camps que la investigació sobre la F1 no és política, com diu l'ex-president, sinó per corrupció *** El festival Visa pour l'image de Perpinyà mira d'evitar la polèmica sobre Catalunya**

TEMA DEL DIA

Abstenció vergonyant. Quan Pedro Sánchez va recuperar la secretaria general del PSOE el maig del 2017, en unes primàries molt tenses amb Susana Díaz, es va obrir un moment d'esperança en relació amb la posició dels socialistes espanyols sobre el model territorial. En teoria, la presidenta andalusa representava la versió més jacobina, mentre que Sánchez, que havia estat forçat a dimitir de males maneres l'octubre del 2016, representava el socialisme més plural pel que fa a model d'estat. En la seva absència, el PSOE va facilitar la investidura de Rajoy amb una abstenció vergonyant, que el va enterrar com a alternativa.

Aquells dies tempestuosos d'octubre, en el cop d'estat contra Sánchez no hi

va participar l'aparell del PSOE i prou, sinó també sectors polítics, econòmics i mediàtics interessats a vetar qualsevol intent de reformisme a Espanya. Encara no ha quedat aclarit del tot, però les reunions que va fer Sánchez amb Carles Puigdemont i amb Oriol Junqueras (per separat) el març del 2016 no van agradar aquells que no volien cap mena de solució al conflicte de Catalunya. Tampoc no van ser reunions en què s'acordés res, però era un canal de diàleg obert. Puigdemont encara es va veure amb Sánchez una vegada més, el 25 d'agost de l'any passat, el dia abans de la manifestació contra els atemptats de Barcelona i Cambrils, a casa de Pere Portabella, en plena tensió amb el govern espanyol per la gestió policíaca i política dels atemptats.

No hi ha relat alternatiu a la repressió que dicta Rajoy, esperonat per Rivera i amb Sánchez fent de 'palmero', completament desdibuixat

La involució del PSOE deixa Espanya sense alternativa al totalitarisme del PP i Ciutadans. I Catalunya, sense interlocutors per a negociar amb un mínim de possibilitats d'èxit.

Aquell canal de diàleg entre Puigdemont i Sánchez, regat amorosament per Iceta, es va trencar l'octubre del 2017, després del referèndum. Des d'aleshores, Pedro Sánchez ha anat endurint el llenguatge contra el govern de Catalunya, els presos i els exiliats, avalant sense fissures l'aplicació del 155 i la política repressiva del govern de Rajoy. No hi ha relat alternatiu a la repressió que dicta Rajoy, esperonat per Rivera i amb Sánchez fent de 'palmero', completament desdibuixat. Contra Catalunya, no hi ha distinció entre dretes i esquerres a Espanya, suposant que encara es puguin qualificar d'esquerrers els socialistes espanyols.

Això ha anat desdibuixant Pedro Sánchez com a alternativa, i ha anat acompanyat d'una caiguda a les enquestes, a favor de Ciutadans, que és l'alternativa a Rajoy per l'extrema dreta. Per l'esquerra és un desert, més enllà d'un Podemos cada dia més tímid en aquesta qüestió. Desesperat per la caiguda a les enquestes, Sánchez no ha dubtat a fer servir l'insult, com ha passat avui, que ha equiparat el nou president Quim Torra amb Le Pen. A més d'una banalització greu del feixisme, l'estratègia difícilment el farà sortir del pou electoral, perquè per molt que insulta, mai estarà a l'altura d'Albert Rivera, que com a nacionalista espanyol és molt més fiable electoralment.

Però Sánchez és incapaç de dibuixar una alternativa al pensament únic nacionalista espanyol i això el convertirà en irrellevant políticament. Ha passat de proposar una reforma constitucional en clau federal a reformar el codi penal per adequar el delictes de rebel·lió perquè pugui ser aplicable als dirigents independentistes empresonats o exiliats. Reconeixia, sense voler, que el delictes de rebel·lió actual no era aplicable, però ho va fer per accident. Ha passat del federalisme constitucional al reformisme penal. Una involució que deixa Espanya sense alternativa al totalitarisme del PP i Ciutadans. I Catalunya, sense interlocutors per a negociar amb un mínim de possibilitats d'èxit.

MÉS QÜESTIONS

Oltra recorda a Camps que la investigació de la F1 no és política sinó per corrupció. L'intent de Francisco Camps de polititzar el judici sobre l'organització dels grans premis de F1 a València ha estat tallat en sec per la vice-presidenta del Consell, Mònica Oltra. L'ex-president valencià ha explicat que la investigació judicial tenia un origen 'polític' que ha atribuït a Compromís, perquè 'és un partit catalanista que vol que hi hagi Fórmula 1 a Barcelona i no a València'. La resposta a aquest intent de polititzar el cas no s'ha fet esperar i Oltra ha recordat a Camps que la Fórmula 1 va ser 'un capritx d'un govern irresponsable' i que és investigat perquè el seu únic objectiu era el de beneficiar 'els seus amics de l'ànima'. La vice-presidenta ha recordat que, en un començament, la investigació judicial no va estar motivada per les nombroses denúncies tant del seu partit, com del PSPV i Esquerra Unida, sinó perquè els tribunals tenien 'sospites serioses' que hi havia muntat una trama 'de saqueig de les arques públiques'.

El festival Visa pour l'image de Perpinyà prova d'evitar la polèmica sobre Catalunya. El trentè festival internacional de fotoperiodisme Visa pour l'image, que cada any té lloc a Perpinyà, no tindrà cap mostra específica sobre el conflicte polític que viu Catalunya. El festival projectarà fotografies de les manifestacions independentistes i 'contra l'independentisme' que s'han fet a Barcelona els últims mesos, tot i que no oferirà cap mostra específica perquè no han trobat cap treball amb la 'qualitat suficient' per a fer-ho, segons el seu director, Jean François Leroy. Enguany, el certamen dedicarà dues exposicions a la crisi dels rohingyes, la minoria ètnica procedent de l'estat d'Arakan, a l'oest de Birmània, que fugen buscant refugi a Bangla Desh. És un dels treballs de Paula Bronstein i Kevin Frayer, de Getty Images, que han retratat aquest drama en dos reportatges que mostren el 'viatge desesperat' dels rohingyes. 'Des del 2017 fins ara, més de 500.000 homes, dones i nens han hagut

Raimon, en l'actuació a la Universitat Complutense de Madrid. UCM

de marxar buscant refugi a Bangla Desh', ha explicat Leroy.

Càrrecs electes d'Occitània també demanen la llibertat dels presos i el retorn dels exiliats. Després de Catalunya Nord, el Consell Departamental de l'Arieja (Occitània) també ha demanat 'la llibertat dels presoners polítics catalans i el retorn dels exiliats'. El departament de l'Arieja és una divisió administrativa francesa corresponent als antics comtats occitans de Foix i del Cosserans. 22 dels 26 càrrecs electes del Consell Departamental d'aquesta administració pública han signat un manifest on diuen que 'des del mes d'octubre Catalunya viu una situació política difícil amb responsables associatius i càrrecs electes legítims empresonats o obligats a exiliar-se'. Els responsables polítics occitans expliquen que 'sense prendre posició sobre el tema de la independència de Catalunya, el Consell Departamental de l'Arieja demana que es respectin els drets i llibertats fonamentals i que s'acabi la repressió'. Finalment, també demanen que 's'obri

un diàleg constructiu per a trobar una solució política i democràtica' al conflicte entre Catalunya i Espanya.

Heineken censura un concert dels grups Ebri Knight i Herba Negra. La sala Amstel Art de València ha prohibit un concert que havien d'oferir els grups Ebri Knight i Herba Negra demà al vespre per 'motius polítics i ideològics'. Tots dos grups han denunciat en un comunicat que era un atac a la llibertat d'expressió i als drets fonamentals. També han dit que estudiarien d'emprendre accions legals 'contra aquest atac d'odi i discriminació evident'. El grup ha explicat que el concert era programat de feia mesos i que el representant de Heineken –empresa que gestiona la sala– va exigir-los, ahir, el compromís de no manifestar cap missatge polític ni religiós durant el concert, ni tampoc vendre cap material amb continguts relacionats.

PEL FORAT DEL PANY

El president Torra ultima la formació del govern, que podria anunciar aquest

mateix cap de setmana. La restitució dels consellers Jordi Turull, Josep Rull i Lluís Puig al capdavant de Presidència, Territori i Cultura sembla assegurada, però falta saber si Toni Comín continuarà com a conseller de Sanitat. En principi, ERC no preveia la restitució de cap conseller de l'antic govern Puigdemont, però Comín ha comunicat a la direcció del partit que vol repetir.

LA XIFRA

259 treballadors públics han estat destituïts durant l'aplicació de l'article 155, segons dades de l'entitat Servidors. cat. La majoria són càrrecs polítics i les àrees més afectades són el Diplocat, els departaments d'Economia i Hisenda i les delegacions a l'estranger.

TAL DIA COM AVUI

Un 18 de maig de 1968, fa cinquanta anys, va tenir lloc el concert de Raimon a la Universitat Complutense de Madrid. Hi van assistir unes 6.000 persones que van deixar petita la Facultat d'Econòmiques. Va ser un dels concerts mítics de la Nova Cançó.

ARNAU AYMERICH

‘Algú que remena les cireres s’ha adonat que tenim un missatge polític que no li agrada’

Entrevista al cantant d’Ebri Knight, després de la prohibició d’un concert conjunt amb Herba Negra a la sala Amstel Art de València

ARNAU CARBONELL

ROGER GRAELLS

El representant de Heineken a València i la gerència de la sala Amstel Art han prohibit un concert d’Ebri Knight i d’Herba Negra que s’havia de fer demà al vespre. El motiu, diuen, que es pronunciïn

missatges de caràcter polític i religiós durant el concert. En un comunicat conjunt, tots dos grups han denunciat que era un atac a la llibertat d’expressió i als drets fonamentals, i han dit que estudiaven d’emprendre accions legals.

De tot plegat, en parlem amb el cantant d’Ebri Knight, Arnau Aymerich.

—Com us sentiu? Esteu enfadats, indignats...?

—Sí, és clar. Estem emprenyats per-

És un cas claríssim de discriminació per motius polítics i creiem que en democràcia això s'ha de poder denunciar i perseguir

Som conscients que el nostre és un cas petit i lleu que esperem solucionar tornant aviat a València

què hagi passat això. Però també estem animats perquè hem rebut moltes mostres de suport i segur que tornarem tard o d'hora a València i que anirà bé.

—El concert era programat de feia mesos, i dos dies abans us exigeixen que no hi hagi missatges polítics.

—Imagino que algú que remena les cireres s'ha adonat que el grup té unes connotacions i un missatge polític que no li agrada. Ha estat una excusa barata perquè no toquéssim. Ni tan sols van deixar-nos contestar a aquestes exigències. Nosaltres vam contactar amb l'empresa que gestionava el concert, que és qui va rebre l'exigència, i abans de poder contestar ja ens van dir que anul·laven el concert. A més, els motius han canviat al llarg de les hores. Que si no teníem informació, que si hi havia un problema logístic, que si no hi havia hagut aquest compromís...

—Tot d'excuses per a acabar prohibint el concert.

—Sí, la decisió de suspendre el concert l'han presa abans que donéssim cap resposta.

—Us heu compromès a tornar els diners de les entrades. No ho hauria de fer la sala?

—No, perquè les gestionàvem nosaltres per mitjà d'una empresa intermediària. Evidentment, el públic no té cap culpa del que ha passat i volem tornar els diners. La setmana vinent estudiarem les accions legals que puguem emprendre, perquè és un cas claríssim de discriminació per motius polítics i creiem que en democràcia això s'ha de poder denunciar i perseguir. Esperem que això tingui conseqüències.

—Us havíeu trobat mai en una situació així?

—No, i ara! És la primera vegada. No ens sembla que siguem protagonistes de res. Som en un moment en què això és una cosa petita que s'emmarca en totes les

coses que passen a l'estat espanyol. Hi ha un raper [Valtònc] a punt d'entrar a la presó pel mateix motiu, però evidentment amb conseqüències molt més devastadores. Ens solidaritzem amb els companys músics que esperen per entrar a la presó i denunciem aquesta situació. Però som conscients que el nostre és un cas petit i lleu que esperem solucionar tornant aviat a València.

—Avui toqueu a Elx, però a les Noves Generacions del PP no els ha agradat. Han demanat explicacions a l'ajuntament per la vostra contractació per ser 'un grup independentista'.

—Sí, però això és una anècdota. Això sí que ens ho havíem trobat alguna vegada. No tenim cap problema. Nosaltres avui toquem a Elx amb moltes ganes, també de tornar al País Valencià. I esperem que vagi tot bé.

—Heu rebut cap amenaça arran d'aquest assenyalament?

—No, al contrari. Molta gent ens ha dit que té moltes ganes de veure'ns aquesta nit a Elx.

—La intenció, comentàveu, és fer el concert a València aviat.

—Sí. Encara no hem parlat amb Herba Negra ni amb Cercavila, que és l'empresa amb qui treballem al País Valencià, però la idea és trobar un espai que respecti els drets fonamentals d'una democràcia. Creiem que ha de passar que es pugui fer un concert amb total normalitat i que ens ho passem bé nosaltres i tota la gent que tingui ganes de venir.

—Deixareu de beure Heineken, ara?

—[Riu] No en bevem gaire, de Heineken! Som bastant de cerveses artesanes. No sé què passarà, esperem que l'empresa es posicioni i hi digui alguna cosa. Entenem que Heineken directament no és la culpable d'aquesta situació. Sí que és l'última responsable de la gerència de la sala, però segur que hi ha una persona, un càrrec intermediari, que haurà de dir-hi alguna cosa, més enllà del que ha fet.

La trama dels màsters regalats posa sota sospita els estudis dels polítics espanyols

L'Aravot El cas Cifuentes ha mostrat un sistema de tracte a favor de personalitats i polítics d'una extensió encara insospitada

SEDA HAKOBYAN I ALEXANDRE SOLANO

El 21 de març va esclatar un escàndol polític quan va sortir a la llum que Cristina Cifuentes, presidenta de la Comunitat de Madrid en aquell moment, havia falsificat les notes per obtenir un màster de la Universitat Rey Juan Carlos (URJC). Però allò només era una pràctica més d'un sistema que Rosa Berganza, candidata a rectora de la URJC el 2017, definia com 'una xarxa clientelista al més pur estil mafiós'. Unes pràctiques que no se circumscriuen solament a aquesta universitat, sinó que va més enllà.

El cas Cifuentes: la punta de l'iceberg

En un principi, **eldiario.es** va fer públic que dues assignatures i el treball de final de

màster de Cifuentes havien passat de 'no presentats' a 'notable' de manera irregular i sense justificació.

Aquell mateix dia, el rector de la Universitat, Javier Ramos, va explicar que s'havia descobert un error de transcripció en el moment de demanar el títol i que les matèries sempre havien estat cursades i aprovades. Cristina Cifuentes va anunciar una querrel·la criminal contra els periodistes del diari i va mostrar l'acta d'avaluació del treball de final de màster com a prova.

No obstant això, cada nova informació feia més gran l'escàndol. Dos dels tres membres del suposat tribunal van negar que n'haguessin format part i van denunciar que les signatures havien estat falsificades.

Finalment, quan la versió oficial ja no se sostenia, el

Mariano Rajoy es fa una fotografia amb Cristina Cifuentes. PP COMUNITAT DE MADRID

Exterior de la Facultat de Ciències Socials i Jurídiques de la Universitat Rey Juan Carlos de Madrid. WIKIMEDIA COMMONS

director del màster, Enrique Álvarez Conde, va denunciar que havia rebut 'enormes pressions' del rector perquè fes un document que s'ajustés a la versió oficial, i alhora ell va pressionar tres professors perquè falsifiquessin l'acta. El rector, per la seva part, va dir que havia estat enganyat i que no havia demanat mai cap falsificació. Paral·lelament, el cas va anar a la fiscalia perquè no es podia trobar l'acta del treball de final de màster, malgrat que és obligatori registrar-la. El director del màster va ser suspès de les funcions com a mesura cautelar.

S'afegia a l'escàndol el fet que Cifuentes s'havia matriculat el 21 de desembre, tres mesos més tard de la data límit, i en canvi, havia obtingut tres excel·lents i dos notables en assignatures que ja s'havien impartit en el moment de matricular-se. A més, tot i que el màster era presen-

Cifuentes va dimitir el 28 d'abril després de la publicació d'un vídeo en què es veia com l'havien enxampada robant unes cremes

cial, ningú no havia vist mai Cifuentes a les aules. Encara més: tres assignatures havien estat convalidades per una comissió que no va existir mai i cinc de les sis signatures del document havien estat falsificades.

Les incongruències eren insostenibles. La versió d'un professor d'una assignatura que havia passat de 'no presentat' a 'notable', Pablo Chico, deia que Cifuentes s'havia examinat amb normalitat,

però més tard Cifuentes mateixa ho va negar, i va dir que simplement s'havia adaptat a les facilitats que li donava la URJC i que havia substituït els exàmens per treballs i que, en tot cas, el problema era de la universitat.

Finalment, Cifuentes va dimitir el 28 d'abril després de la publicació d'un vídeo en què es veia com l'havien enxampada robant unes cremes en un centre comercial. Va perdre el suport que el PP li havia donat fins aquell dia.

Una trama mafiosa a la URJC?

La jutgessa instructora ja ha encausat deu implicats, inclosa Cifuentes, el director del màster, la funcionària que va modificar la nota i diversos professors. Això també va fer que el passat 16 de maig s'obris una nova peça relativa al màster, també a la URJC, de Pablo Casado, actual vice-se-

cretari general de comunicació del PP.

Però l'escàndol és molt més gros, perquè en el document falsificat també es beneficiaven per convalidacions fraudulentos deu alumnes més, tots ells connectats amb el PP, entre els quals, l'ex-tinent de batlle de Madrid, Pedro Calvo.

Cal assenyalar que a la URJC hi **treballen**, com a personal administratiu o professors, desenes de familiars del PP, com per exemple, Margarita Cifuentes (germana de Cristina Cifuentes) –en aquest cas, s'ha **denunciat** que ho fa de manera il·legal–, Isabel Ruiz Gallardon (cosina de Ruiz Gallardon) i Isabel Mayor (neboda de Mayor Oreja).

Un personatge clau és el director del màster, Álvarez Conde, que havia estat un càrrec de confiança de Mariano Rajoy i habitual de les activitats de la FAES. A més, una de les

El Ministre de l'Interior espanyol, Juan Ignacio Zoido, va admetre que molts alts comandaments de la policia havien arribat al càrrec gràcies al títol accelerat en Criminologia de la URJC. E.P.

La URJC va oferir un grau exclusiu per a comandaments superiors de la policia que permetia d'obtenir el grau de Criminologia en només nou mesos

assignatures aprovades per Cifuentes la impartia la parella del director del màster, Rosario Tur, que a més va ser secretària de la tesi de Francisco Camps, acusada de plagi.

En el moment que Casado i Cifuentes es van treure el màster, el rector de la universitat era Pedro González-Trevijano (2002-2013) que, sense ser jutge, actualment és magistrat del Tribunal Constitucional a proposta del PP. El seu delfí va ser Fernando Suárez (2013-2017), que va plagiar la tesi doctoral i una quinzena d'obres més. El rector actual, Javier Ramos, va ser designat a dit per Suárez i el seu nomenament va enterrar cap possibilitat d'investigar els plagis contrastats.

La candidata Rosa Berganza, que el 2017 es va enfrontar

a Javier Ramos i va obtenir el 41% dels vots, va denunciar que la universitat funcionava 'com una xarxa clientelista al més pur estil mafiós', muntada per González-Trevijano i seguida per Suárez i Ramos.

Com a exemple d'aquestes pràctiques, trobem el cas de David Ríos, que va denunciar que González-Trevijano no es podia presentar el 2011 perquè ja havia fet dos mandats. Com a conseqüència, onze professors del seu entorn sense plaça fixa van ser acomiadats. Sembla que en aquell moment Javier Ramos va moure fils en nom de l'actual magistrat del TC perquè es retirés la demanda a canvi de diners, professors, departaments o espais. A més, es va amenaçar amb acomiadaments Antoni Alonso, professor que donava suport a David

Ríos. El seu departament va passar de vint professors a set en només tres anys.

El Tribunal Superior de Justícia de Madrid **va donar** la raó a Ríos, però el TC, on González-Trevijano va entrar només dos anys després, va anul·lar la sentència.

L'ombra de l'estat espanyol

Les 'facilitats' no són únicament a Cifuentes i altres càrrecs del PP. El sindicat Alternativa Sindical de Policia, un dels més petits, va denunciar un grau en línia de la URJC entre 2013 i 2015, exclusiu per a comandaments superiors de la policia, que permetia d'obtenir el grau de Criminologia en només nou mesos, tot i que per a la resta de gent dura quatre anys.

El curs, aprovat per dos-cents comandaments de la policia espanyola, i que a més tenia poc contingut, sembla que es podria haver obtingut de manera fraudulenta. El cas s'ha d'emmarcar en la llei de personal del cos del 2015, que obliga a tenir una titulació per a ascendir als càrrecs més alts a l'administració policíaca. El mateix ministre Zoido va reconèixer que hi havia alts comandaments de la policia que eren en el càrrec gràcies a aquest títol.

També hi ha la denúncia de l'associació **APEDANICA**, que va assenyalar que diversos fiscals, inclòs el fiscal en cap de l'Audiència Provincial de Madrid, participaven en docència remunerada en un màster de la URJC i que això podia comportar un 'conflicte d'interessos' perquè s'investigaven professors del centre.

Cal dir, a més, que el finançament de la univer-

El cas que ara desperta més interès mediàtic és el del vice-secretari de comunicació del PP, Pablo Casado. E.P.

La peça judicial que s'ha obert contra Pablo Casado és pel màster que va obtenir a la URJC, com el de Cifuentes

Pérez de Vargas reconeix 'facilitats' a Casado, amb professors que l'aproven sense examen o que li donaven permís per a no anar a classe. La Facultat de Dret de la Complutense li va convalidar set assignatures oficialment, però diu que extraoficialment en van ser moltes més i que només va fer 'quatre o cinc exàmens'.

No obstant això, la peça judicial que s'ha obert és pel màster que va obtenir a la URJC, com el de Cifuentes. Enrique Álvarez Conde mateix, com a director del màster, li va donar una 'flexibilitat' que li permetia de no assistir a classe (per a la resta era obligatori) i li van ser convalidades 18 assignatures de 22; actuació força dubtosa si tenim en compte que era un màster d'especialització. Les que va cursar, les va poder aprovar amb treballs que sumen en total 92 folis.

Casado tampoc no va discutir amb ningú sobre com havien de ser els treballs, segons explicacions a **eldiario.es**, sinó que ell mateix va decidir quins treballs havia de fer 'fixant-se en el títol de les matèries'. Tampoc no se sap qui els va avaluar, senzillament els lliurava als despatxos d'Álvarez Conde. Va treure quatre excel·lents.

El cas que ara desperta més interès mediàtic és el del vice-secretari de comunicació del PP, Pablo Casado. E.P.

sitat prové de subvencions de la Comunitat de Madrid i d'empreses mitjançant convenis –per valor de 560.900€ el 2016– amb empreses de l'Ibex-35 (CaixaBank, Iberdrola, Repsol, i Telefónica). També té convenis amb Inditex i El Corte Inglés, i el principal patrocinador del 2016 va ser el Banc Santander, amb una aportació de 850.000€.

Els altres casos Cifuentes?

Actualment, un dels casos més mediàtics és el de Pablo Casado. En set anys, va apro-

var únicament tretze assignatures de la llicenciatura de Dret de la Universitat Pontifícia de Comillas. A mitja carrera es va matricular al Centre Cardenal Cisneros, adscrit a la Universitat Complutense, que depèn de la Comunitat de Madrid i amb un director elegit a dit pel conseller d'Educació.

El juny del 2007, Casado va esdevenir diputat de l'Assemblea de Madrid i president de Nuevas Generaciones del PP de la comunitat, a més de portaveu de dues comissions. I entre el juny i el setembre d'aquell mateix any, només

quatre mesos, va aprovar les dotze assignatures que li faltaven (el 48% de la carrera) i va acabar la llicenciatura.

Alberto Pérez de Vargas, ex-director del centre, va declarar a El Mundo que Pablo Casado havia aparegut de la mà d'Esperanza Aguirre i que havia obtingut la carrera gràcies a trucades intenses i pressions d'alts càrrecs del PP a diversos professors. Una actuació que també hauria tingut quan el president de la Comunitat de Madrid era el socialista Joaquín Leguina (1983-1995).

Després del cas Cifuentes, una quinzena de diputats del congrés espanyol van modificar el currículum

Tampoc no va fer cap treball de final de màster.

Casado s'ha escudat en l'argument que ell no va cometre cap irregularitat, sinó que simplement es va acollir a les facilitats que li oferia la universitat.

La importància de ser de la família reial espanyola

Un altre cas excepcional és el d'Iñaki Urdangarin, que va obtenir en només dos anys una doble titulació a ESADE en administració d'empreses, estudis que acostumen a implicar, com a mínim, cinc cursos.

Com va assenyalar el diari Ara, li van convalidar tres cursos d'una diplomatura de la Universitat de Barcelona. Una actuació sense precedents, que no es fa amb cap estudiant, i a tot estirar s'ha arribat a convalidar una assignatura o dues.

A més, va rebre tracte d'esportista –amb un horari adaptat, una pla a mida i

classes particulars–, privilegi que va mantenir quan ja no estava en actiu. Els companys de promoció no recorden ni un examen o treball en què comparegués, tot i que ell s'ha justificat dient que ho feia individualment.

Cal recordar que els correus electrònics fets públics per Diego Torres en els judicis del cas Nóos mostren que Urdangarin tenia treballadors de l'Institut Nóos encarregats de fer la tesina que li calia per a obtenir els títols.

Després, va ser incorporat com a professor al centre durant tres anys, tria feta per Marcel Planellas, encara avui professor, i que va haver de dimitir del càrrec de secretari general quan es va saber que l'Institut Nóos li havia pagat 128.000€ per feines de consultoria.

Fins on arriba?

Després del cas Cifuentes, una quinzena de diputats del congrés espanyol van mo-

dificar el currículum. Va ser el cas, per exemple, de Toni Cantó, que havia mentit dient que era pedagog, d'Ana Pastor i de Jorge Moragas, entre més. Tot i que són casos diferents –aquí, els diputats havien mentit i falsificat un document i prou–, només va dimitir un diputat galleg d'En Marea que havia dit que tenia un títol d'enginyer que no posseïa pas.

Fins i tot, el mitjà La Marea va posar en qüestió la tesi doctoral de Pedro Sánchez durant la construcció del candidat socialista.

Sembla clar que el cas de l'ex-presidenta madrilenya Cristina Cifuentes és només la punta de l'iceberg d'un sistema de tractes de favor que fa dècades que dura i que inclou polítics, jutges, administració i Ibex-35. I encara no se sap fins on arribava la trama i a canvi de què. Mentrestant, la resta de la població s'ha d'esforçar per obtenir els títols acadèmics. ■

Fotograma del documental 'L'Alguer, un pentagrama com un carrer'. JC

La potent música de l'Alguer arriba al Docs Barcelona

Documentari 'L'Alguer, un pentagrama com un carrer', dirigit per Roger Cassany i filmat per Jordi Carreño, s'estrena avui al CCCB

REDACCIÓ

Avui s'estrena al Festival Docs de Barcelona el documental L'Alguer, un pentagrama com un carrer, dirigit per Roger Cassany i filmat per Jordi Carreño. La peça, d'una hora de durada, es podrà veure a les cinc de la tarda al CCCB. El film ha fet entrar les càmeres al potent món musical en català de l'illa Sardenya, concretament a la ciutat de

l'Alguer, on 650 anys després encara hi ha gent que parla la llengua de Ramon Llull. Es calcula que dels 40.000 habitants, uns 10.000 saben parlar català. Però, sobretot, saben cantar català. Pot la música salvar una llengua? Això es demana l'obra.

La peça segueix la producció musical, els assajos i, finalment, l'estrena del disc *Mans Manetes*, que recopila cançons tradicionals com ara 'Cançó del lladre', 'Mariner bon mariner', 'Si vos agrada

Pot la música salvar una llengua? Això es demana l'obra

el peix', interpretades per cantants professionals catalans i algueresos (Pau Abalajos, Meritxell Gené, la Troba Kung Fu, Mireia Vives, Àngel Maresca lo Barber, Antoni Martinelli, Arianna Cocozza, etc.) al costat de nens i nenes de l'Alguer (Bianca Arras, Michele Calaresu, Carla Carboni, Viola Chiavetta, Matilde Giaimis, etc.). Aquesta barreja d'infants i músics professionals ja la coneixen els productors del disc, Marc Serrats i Ralph

Fotograma del documental 'L'Alguer, un pentagrama com un carrer'. JC

Dumas, que van fer un projecte semblant a Catalunya Nord, per a la Bressola, fa uns anys. Ara ho han repetit a l'Alguer, i els acompanya Claudio Gabriel Sanna. 'El documental mostra com es va enregistrar el disc a l'Obra Cultural de l'Alguer i el concert de presentació al Teatre Cívic de l'Alguer i al Barnassants de Barcelona. Després, entrevistem una vintena de persones, des de Mario Bruno, batlle de l'Alguer, fins a músics, passant per mestres i el delegat de la Generalitat que va ser cessat pel 155, Joan Elies Adell.'

La Plataforma per la Llengua, un dels impulsors del projecte, va fer una tirada de deu mil còpies que va regalar a totes les famílies algueresses i a les escoles. El director, Roger Cassany, que

freqüenta l'illa des de l'any 2006, explica: 'Les cançons probablement són el gran vehicle de l'alguerès, i on és més viu. Si parles català al supermercat, la gent es pot sorprendre. En canvi, ningú s'estranya quan algú canta en alguerès. El teatre i la música són dos àmbits on tot es fa en alguerès. Pràcticament tot. El Carles Belda diu que és un mal símptoma que sobre-cantin tant: vol dir que han perdut algun altre àmbit de la llengua. Comprar el pa en català, cada vegada menys. I de fet, amb prou feines un 3% dels pares traspasa la llengua als fills! No s'ensenya a l'escola. Això també ho expliquem. Ara, ja és un miracle que el català hagi viscut 650 anys a l'illa, tenint en compte que les administracions no fan gairebé res. Fins

La Plataforma per la Llengua, un dels impulsors del projecte, va fer una tirada de deu mil còpies que va regalar a totes les famílies algueresses i a les escoles

als anys cinquanta i seixanta, el parlava tothom. És ara que no el parlen tant. Però es parlava per distingir-la dels altres pobles. I encara passa. En el rugbi, els nens parlen en italià. Però dins el camp, no. Allà es donen instruccions entre ells en alguerès, en català. I així l'equip rival no els entén'

Per últim, Cassany afegeix: 'És important entendre que l'Alguer no és una cosa exòtica. Els que se senten i parlen alguerès se senten part dels països catalans, i en canvi des d'aquí es veu com una caricatura o anècdota divertida. I no. Si aquesta avariant lingüística es perd hi perdem tots. I ells intenten explicar-nos i des d'aquí costa de veure-ho'.

7 DIES

{ La selecció de la setmana { 14-18 de maig

Dimecres 16.

Quan l'independentisme cau al parany i no se n'adona

ALBERT SALAMÉ

Dimarts 15.

Supremacista! Va dir el supremacista

ACN

Dijous 16.

Andy Trias: 'La paraula "subnormal" no hauria de ser ni als diccionaris'

ALBERT SALAMÉ

JOSEP REXACH

En el pròleg del llibre *Ignorant la SD* – ‘síndrome de Down’ –, la germana d’Andy Trias, la Katy, explica que quan era jove, un estiu, va col·laborar en un centre de discapacitats intel·lectuals. Era el 1979 i l’ambient que hi va trobar era força trist. ‘Vaig arribar a pensar que l’Andy acabaria en un centre com aquell, que no seria mai feliç ni s’ enamoraria.’ Afortunadament, la vida dels discapacitats intel·lectuals, amb el pas dels anys, ha millorat molt. A Catalunya, gràcies a la Fundació Catalana de la Síndrome de Down, fundada pel matrimoni Ramon Trias – Montserrat Trueta.

D’aquell matrimoni, en va néixer Andy Trias (1977). A final de la dècada dels setanta la inclusió social de la gent amb síndrome de Down encara era una qüestió pendent i, a llarg termini, es treballava per aconseguir-ne la inclusió laboral. Quaranta anys més tard, Andy Trias ha demostrat que els qui tenen síndrome de Down poden dur una vida plena i sense cap discriminació. Treballa, viu amb parella i es va casar. Tot això, gràcies a haver ‘ignorant la SD’, com diu ell. Acaba de publicar unes memòries on fa reflexions que ha anat recollint durant setze anys.

—Com ha estat el procés d’elaboració del llibre?

—He estat setze anys escrivint. Primer en brut, amb bolígraf i llibreta. Sempre a mà. Durant tot aquest temps he omplert unes trenta llibretes. I vaig pensar: per què no ho portes a la fundació? Vaig pensar que ho podia donar a la Katy, la meua germana, a l’Edgar, el meu nebot, i així em dirien què els semblava. L’Edgar és qui em va ajudar a passar-ho en net a l’ordinador. Però tot allò que hi ha escrit a les meves memòries són pensaments i idees meves. De manera que reivindico que jo en sóc l’autor.

—Bé, de fet, ho diu a la portada del llibre. Creieu que encara vivim en una societat que discrimina els qui tenen síndrome de Down?

ANDY TRIAS

‘La paraula “subnormal” no hauria de ser ni als diccionaris’

Acaba de publicar el llibre ‘Ignorant la SD’, un contingut de reflexions i vivències sobre la seva vida

Quan era jove em feia molta ràbia la manera com m'assenyalaven

Als anys setanta, l'únic objectiu que teníem els nois i noies amb síndrome de Down era laboral

—Encara dura el pensament dels anys setanta i vuitanta. En aquella època ens insultaven i ens deien que érem subnormals i mongòlics. Ens censuraven molt i no es tolerava que volguéssim fer res per iniciativa pròpia. La societat no ens acceptava tal com som. Ara la societat sí que ha millorat, és més solidària. Però jo em pregunto: és solidària amb nosaltres? La resposta és que no, perquè els mitjans de comunicació, la primera cosa que fan quan parlen de nosaltres és dir que encara estem malalts, o que patim, o que estem afectats. Això no hauria de ser així.

—Però per sort hem millorat molt.

—Sí, és clar, si no, no hi hauria ONG com la Fundació Catalana de la Síndrome de Down, Intermón Oxfam, els Pallassos Sense Fronteres o els Metges Sense Fronteres. Però en els anys setanta i vuitanta això no existia. En aquells moments la societat ens discriminava. Quan era jove em feia molta ràbia la manera com m'assenyalaven quan anàvem a comprar amb la meva família o a mi, vivint independent, que m'assenyalaven i em deien 'subnormal'. Coi! Subnormal! Em venien ganes de clavar bufetades a aquella persona i dir-li: 'Escolta, parlem molt de democràcia i d'igualtat, de manera que ens mereixem un respecte.

—La paraula 'mongòlic', per sort, ha estat eradicada del vocabulari de la gent, però 'subnormal' no. Què diríeu a la gent que encara la fa servir?

—És una paraula que no hauria de ser ni als diccionaris. Però per desgràcia hi és. I si jo fos redactor del diccionari, la trauria. Per una raó molt clara. I no només la paraula 'subnormal' o 'mongòlic', també la paraula 'sobreprotegir'.

—De fet, a la sobreprotecció hi dediqueu un capítol. L'heu haguda de suportar?

—Precisament per això ho dic. L'he patida molt en el sentit que a vegades, tot el que venia de mi, no agradava. No sé si m'explico. Tot el que sortia de mi, les iniciatives pròpies. A vegades encara em diuen que, per molt que ho intenti,

no tindrè mai raó; em posen en dubte, no em creuen. Això m'emprenya molt.

—La Montserrat Trueta, la vostra mare, també us sobreprotegia?

—La meva mare no em sobreprotegia. Era bastant liberal, en el sentit que les coses que volia fer, quan li demanava permís, ella sempre em deia: 'Tu ets lliure de fer el que vulguis.' Si jo, per exemple, m'apuntava a tots els cursos que feia a la fundació, per molt que ho consultés a la meva mare, ella em deia: 'Oi que has de fer-ho tu, doncs ja t'espavilaràs tu.' Ella era així.

—Fa dues setmanes la vostra mare es va morir. Com la recordareu?

—Sempre recordaré el dia que li vaig dir que volia independitzar-me, que em va demanar si em llevaria a l'hora per anar a la feina. 'Andy, ja te'n recordaràs de llevar-te d'hora per anar a la feina?', em va dir. I jo li vaig poder demostrar que podia confiar en mi. I se'n va anar contenta i feliç. I orgullosa. Em quedo amb això.

—Però els pares és normal que tinguin por. I això els porta, a vegades, a sobreprotegir-los. Tu què els diries a aquests pares perquè s'atrevisin a donar més llibertat?

—Quan un fill o una filla els vol dir que vol fer la seva vida independent, als pares sempre els surt allò de: 'Ai, ai, ai, a veure com ho farà? Se'n sortirà? Vols dir que ho farà bé?' Aquesta mateixa por també la tenia jo al principi i em feia aquestes preguntes. I amb el temps he pogut veure que me n'he sortit. I aquesta mateixa por és la que tenen els pares. Jo vull que transformin la por en confiança. És la millor manera de donar-nos suport perquè les persones que tenim síndrome de Down puguem independitzar-nos. Tenim el dret de decidir amb qui volem viure. I només depèn de nosaltres. Les memòries són una recepta perquè els pares que tenen fills i filles amb síndrome de Down, si us plau, perdin la por. Aquí la cosa important és la confiança i només amb la confiança podem créixer.

*Si pensés
contínuament que
tinc síndrome de
Down, tot el dia em
preguntaria què puc
fer i què no*

ALBERT SALAMÉ

—A la fundació teniu un programa que es diu ‘Me’n vaig de casa’, que ajuda els joves a fer aquest pas. Això fa uns anys era impensable. Quants anys fa que ja viviu sol?

—Jo vaig independitzar-me el 2001, tenia vint-i-cinc anys. Em vaig independitzar jove, però després em vaig separar. Ara estic amb una altra noia des del 2012. Per cert, deixeu-me dir que als anys setanta, l’únic objectiu que teníem els nois i noies amb síndrome de Down era laboral. Recordo que el meu pare sempre deia que algun dia li agradaria veure’m treballar.

—No imaginava que poguéssiu independitzar-vos.

—No és que no ho imaginés, és que en aquella època encara no s’havia arribat a plantejar cap programa de vida independent. És més recent, va sorgir a principi dels anys 2000. En aquella època només es parlava sobre el nostre futur laboral. Però és evident que per a poder viure independent primer cal tenir feina. Si no, malament.

—I heu aconseguit feina, casar-vos i independitzar-vos. Hi ha res que us hàgiu proposat i que no ho hàgiu aconseguit?

—Això tindria molt a veure amb les meves limitacions pel fet de tenir la síndrome de Down. I, tal com dic en el llibre, ignoro la síndrome de Down. Per què? Perquè jo puc fer la vida com qualsevol de vosaltres. Què hi té a veure la síndrome? Res. A mi em pot fer mal l’esquena, em pot fer mal el cap o em pot petar el genoll, com a qualsevol altra persona. I no m’he sentit mai limitat pel fet de tenir síndrome de Down. Mai, perquè si pensés contínuament que tinc síndrome de Down, tot el dia em preguntaria què puc fer i què no.

—Expliqueu que quan vàreu saber que teníeu síndrome de Down vàreu tenir un disgust molt gran. Com ho vàreu fer per acceptar-vos, que és una cosa que ens costa molt a tots?

—Vaig estar uns quants mesos, o potser anys, no ho sé, disgustat pel fet que la meva mare em digués que tenia un problema d’aprenentatge que es diu

síndrome de Down. Reconec que no ho vaig encaixar bé. Però sí que hi va haver un dia que vaig dir-me que no havia de fer cas de la síndrome de Down. Vaig veure que era la manera de no posar-me barreres. Vaig decidir que volia fer les coses com qualsevol altra persona. Com tu, com l'Edgar, com la Maite... Com qui sigui. Jo sóc una persona de carn i ossos. Altra cosa és que jo tingui la Síndrome de Down, però he pogut arribar fins aquí i fer unes memòries.

—La integració laboral ja es pot dir que sigui un èxit, o encara hi ha por de contractar gent amb síndrome de Down?

—Continua essent difícil. En aquest sentit jo sempre dic que ens omplim molt la boca d'integració social i laboral, però em pregunto on és. Algú em sap dir què significa aquesta paraula? Em sorprèn molt que utilitzem paraules que no sabem què volen dir. Però si diem integració social, fem-la real i que puguem veure tots els nois i noies amb discapacitat tenint feina.

—Volia acabar parlant del vostre pare. Dieu que el dia de la seva mort va ser el pitjor dia de la vostra vida. Us ha anat bé escriure-ho?

—Aquestes memòries m'han ajudat a desfogar-me i treure tot el que porto a dins. Totes les meves inquietuds, les coses que em preocupen i em neguïtgen. I ho volia compartir. I del meu pare també en volia parlar. Jo l'acompanyava a tots als actes polítics que feia amb Convergència. I, pensant en mi i en els nois amb síndrome de Down, ell va impulsar la Llei d'Integració Social dels Minusvàlids (LISMI), que també és coneguda com a llei Trias Fargas, que en aquell moment es deia que era la llei dels minusvàlids. Crec que se n'hauria de canviar el nom, perquè 'minusvàlids' menysté aquella persona. Però les persones amb discapacitat que ara fem vida independent i que podem treballar com qualsevol altra persona, hem de donar gràcies a aquesta llei. I hem de reconèixer que això no hauria estat possible sense Convergència. Ara

ALBERT SALAMÉ

molts es posaran les mans el cap i diran: 'Oh, un convergent fent una llei com aquesta, ostres!'

—Crec que éreu el seu consentit, oi?

—Sí. Els meus germans quan veien el meu pare amb mi deien: 'Ja ha arribat el consentit del pare.' M'ho recorden molt, això.

—Un dels millors llegats dels vostres pares és la Fundació Catalana de la Síndrome de Down. Per què ha estat tan important?

—Sobretot m'agradaria retre un homenatge a la meva mare. Si no hagués estat per ella, jo no seria aquí, ni hauria pogut tenir els amics que tinc. Ni potser hauria pogut independitzar-me perquè el programa 'Me'n vaig a casa' no s'hauria impulsat. Tot això no hauria estat possible si la meva mare no hagués fundat la fundació. Tot això, ho vull dir a la meva mare per haver fet el que ha fet. ■

Sobretot m'agradaria retre un homenatge a la meva mare. Si no hagués estat per ella, jo no seria aquí

EVA BALTASAR

‘Jo, com més sola, millor’

És autora de la revelació d'aquest Sant Jordi, la novel·la *‘Permagel’* (Club Editor)

ALBERT SALAMÉ

MONTSERRAT SERRA

La novel·la *Permagel* és la revelació del Sant Jordi d'enguany. Ha estat una les deu obres més venudes en llengua catalana de la diada. És meritori, perquè és la primera novel·la d'Eva Baltasar (que fins ara havia escrit deu llibres de poemes), una obra arriscada, plena de literatura, gens confortable, radical.

Un dels centres d'interès de la novel·la és la construcció del personatge

que parla en primera persona, una dona jove, lúcida i intel·ligent, amb capacitat de viure als marges de la societat, amb grans dosis d'ironia com a arma de defensa, amb una manca de compromís amb uns valors col·lectius, amb gran dificultat per a estimar, per a comprometre's amb els altres, provocadora com a lesbiana i suïcida, marcada per una mare invasiva que imposa uns valors

socials conservadors i reductius, que ella bandeja, i una germana convencional i feble. I aquesta protagonista batalla amb el dubte, que és una manera d'esquerdar el permagel (capa de la terra que no s'arriba a desglàçar mai). 'El dubte, escletxa per on s'infiltra l'escalfor del món', diu la protagonista.

Descobrim Eva Baltasar, aquesta nova escriptora que és a punt de fer quaranta

La gran preocupació del llibre la tenia amb el llenguatge, amb la manera que és escrita

Jo mateixa em vaig sorprendre de dir-me: 'És el final, ja no puc continuar.'

anys, que ha irromput en el panorama literari català amb aquesta primera novel·la que ha connectat amb el públic, gràcies al boca-orella. Una escriptora gens convencional, a qui no agrada prodigar-se, que anhela estar sola, que viu en la família i per la família, amb molt pocs amics, que voldria estar-se en un poble petit, com més aïllat millor, una vida que ja coneix i que ens explica.

—Per què creieu que aquest personatge que heu creat a *Permagel* ha connectat amb el públic?

—No és fàcil de respondre, això, perquè a mi també em sorprèn. Aquesta història no l'he escrita amb cap més intenció que la d'escriure allò que em venia de gust. L'argument de la novel·la m'ha sortit sol. La gran preocupació del llibre la tenia amb el llenguatge, amb la manera que és escrita. I és amb això que m'he entretingut i m'he divertit més. La resta, ha anat sortint sol. Potser la gent comparteix això que dieu de la radicalitat. O potser hi connecta perquè és un personatge molt honest. Ella diu el que pensa, fa el que sent. Menteix molt també. Però realment, no sé què és el que ha connectat amb els lectors. Sóc una persona que coneix poca gent, que no s'hi fa gaire, amb la gent. Per això no sé què pot agradar. Tampoc no estic gaire al dia. Per això em pregunto si això que penso i dic interessa realment a la gent i no estic tan descol·locada com pensava.

—*Permagel* sembla que ha arribat en el moment adequat, quan hi ha un interès renovat pel feminisme i aquest context li és favorable.

—Ves per on, tenir el sentit de l'opunitat sense ser-ne conscient. Aquest vincle amb el feminisme es pot interpretar des de fora. Ara, des de dins... A mi em sorprèn tot aquest discurs que genera el llibre, perquè jo l'he escrit tal com l'he sentit, com una cosa íntima i privada meva. És clar, els llibres els pots posar en molts calaixos, molts dels quals es troben intercomunicats. El feminisme podria ser un d'aquests calaixos.

—La vostra editora, Maria Bohigas, deia que havia decidit de publicar el llibre perquè creu en la literatura, però que d'entrada no tenia gaire fe a vendre'n molts exemplars. Perquè *Permagel* presenta una noia lesbiana, suïcida, és un monòleg, és una novel·la de poeta, plena de sarcasme, és a dir, que no s'hi pot jugar amb l'empatia, es fa difícil d'identificar-se amb aquest personatge.

—Sí, és un personatge una mica fosc. Molts lectors m'han comentat que quan comencen a llegir *Permagel* els costa una mica d'entrar-hi, tot i que s'hi enganxen de seguida. I costa que s'estimin el personatge, els cau fatal. Però, tot i això, la continuen llegint.

—Quin personatge vau voler construir?

—Vaig pensar: posa't a escriure i dona veu a algú, que en part sóc jo i en part no sóc jo. Aquesta veu ja era viva dins meu. Jo tinc moltes veus a dins i de vegades hi parlo. I vaig deixar parlar aquesta veu. Potser per això els capítols són tan curts i van endavant i van endarrere. No hem retocat l'ordre de com em van sortir.

—A raig.

—Jo no faig com aquells escriptors que primer es fan un esquema i defineixen uns fils argumentals. No sé fer-ho, tampoc, ni m'hi he posat. La mare ha sortit sola, perquè ja sé com és, ja sé com parla. Són personatges que tinc molt vius, perquè jo diria que tinc més vida interna que vida externa. M'alimento molt d'altres llibres, d'històries que em creio jo, de contes que explico a les meves filles... Estic sempre en un món molt imaginari, no aterro gaire. I la protagonista ha sortit així i tal com sortia veia que estava bé. I el final de l'obra igual. Un cop el vaig tenir escrit vaig adonar-me que la novel·la ja s'havia acabat. No hi havia res més a dir. Es va tancar sola. Jo mateixa em vaig sorprendre de dir-me: 'És el final, ja no puc continuar.'

—Una volta escrita, la novel·la, què hi heu vist en el personatge?

La protagonista de Permagel té l'anhel de viure intensament la vida i no viure-la mig adormida

ALBERT SALAMÉ

—Un altre jo. Una dona que hauria pogut ser jo en un altre moment. En aquesta novel·la sóc molt jo. Jo no faria tot això que fa ella, però hi ha una part de mi. Hi veig això, en ella. A mi em sobta quan algun lector em diu que ha odiat el personatge. Però si te l'estimes de seguida! Jo, com a lectora, la trobo encantadora. Però no, veig que és molt incòmoda, que a la gent li cau malament. I em sobta molt.

—Pot ser que el rebuig vingui per la capacitat que té de viure sense la necessitat dels altres, aparentment?

—Pot ser. Però això sí que sóc jo. Jo, com més sola, millor. Jo fa uns quants anys vivia dalt d'una muntanya en una masia petita, sola amb la meua filla, sense llum. Però passa que em vaig enamorar i ara visc en família i a Cardedeu. Ara, vull tornar a viure en un poble com més petit millor, com més aïllada, millor, amb la meua dona i les meves dues filles, això sí. Jo no sé si resulto tan odiosa com la protagonista del llibre, espero que no. Però pot ser

que aquesta capacitat de ser autosuficient que té ella causi rebuig.

—I la idea del dubte, com la viu aquest personatge?

—És una dona molt segura de si mateixa, d'allò que anhela. Té l'anhel de viure intensament la vida i no viure-la mig adormida. I el dubte apareix quan el son s'infiltra, quan els altres li diuen que hi ha una manera més fàcil de viure. I aquest és el dubte, de deixar-se arrossegar per aquest viure més fàcil, que la pot fer allunyar de si mateixa. Ella és una dona glaçada i glaçada s'hi troba bé. La seva escalfor és el seu glaç. L'escalfor del món és una escalfor fictícia, de radiador, no és l'escalfor del sol. I el permagel l'aïlla d'això, també. Però és una doble metàfora, perquè també pot ser el sentit absolut. És contradictori, però totes dues metàfores són vàlides.

—Hi té molt de pes, la metàfora, en el llibre.

—És el treball poètic. N'hi ha moltes,

són treballades, molt gràfiques. M'ho passo bé.

—Vivian Gornick deia l'altre dia que escriure és la cosa més difícil del món. I que aquells escriptors que diuen que s'ho passen bé menteixen.

—No ho compartim. A mi m'agrada de veritat escriure. Si fos una tortura, no escriuria. I de fet jo només veig clar que vull escriure i la resta, no sentir-me lligada. Veig clar què vull i què no vull.

—Una persona tan solitària com vos, poc necessitada de tot allò que és social, a prop de la misantropia, com lliga amb el fet de publicar?

—M'ha estat fàcil publicar i no hi entra en contradicció. Abans de la novel·la ja havia publicat poemaris. M'agrada veure que el meu treball pren forma de llibre i queda definitivament acabat. Quan tinc el llibre publicat, en llenço els esborranys, em desfaig de tot i ja el dono per acabat. Una feina menys.

I, a més a més, és bonic. És com quan tens un fill i li veus la cara (tot i que és una metàfora molt gastada). I el fet que llegeixin el llibre? Sí que m'agrada que en puguin gaudir, valorar, que els aportin coses.

—**I en aquesta contradicció entre la solitud i la vida en societat, quina necessitat teniu de connectar amb el lector?**

—No en tinc, de necessitat, però sí que aniré a alguns clubs de lectura i em fa il·lusió. Em fa il·lusió veure com han rebut el llibre i què en pensen. Perquè et descobreixen tantes coses del llibre, que tu no havies pensat! Diries que els lectors hi veuen més coses que no hi ha, però no, perquè la paraula té aquest poder, suggereix coses. Si jo hagués d'anar a buscar els lectors, no ho faria, però si em conviden a conèixer-los, n'estaré encantada.

—**Un altre element interessant del personatge és la contemporaneïtat, el fet d'explicar-se com és sense prejudicis ni reserves.**

—Jo m'he sentit lliure d'escriure com em donava la gana. I ho he fet. Hi ha una sensació de llibertat inherent. I he trobat una editora que ha acceptat el llibre tal com venia, que això és una sort, també. I l'hem treballat molt, però l'ha respectat i això s'agraeix molt. És igual com la poesia: escriu com a mi m'agrada escriure i treballa els temes que m'interessen. I corres el risc que no interessin, però m'és igual.

—**Quins són els temes que us interessen?**

—Potser m'he expressat malament. Potser més que els temes que m'interessen, treballa molt per imaginaris. L'imaginari del cos, de les sensacions. Són imaginaris on jo em trobo còmoda i també són presents en la novel·la. En la poesia és més evident, però en la novel·la també parlo del cos, de la relació entre les emocions i el cos, entre la societat i el cos.

—**Hi ha molt de tacte, però també és molt visual.**

ALBERT SALAMÉ

—Sí, és molt visual. El meu radi visual, sensitiv, és molt proper. No miro més enllà d'un radi molt immediat. No busco mai més enllà. Dedico moltes hores del dia a estar-me amb coses molt properes, amb les meves filles, amb el meu cos... I acabo escrivint molt d'això. D'un mateix color hi trobo molts matisos i acabo fent espirals sobre aquestes coses. És la meua manera de ser.

—**La protagonista va estudiar història de l'art amb la recança de no haver fet belles arts. Us heu format amb història de l'art, també?**

—No vaig estudiar història de l'art, però m'ha interessat sempre. A mi amb les carreres em passa que no les acabo. He estudiat set anys filosofia, però no en sóc llicenciada, perquè estudio només les coses que m'interessen. Ara, la filosofia m'ha ajudat molt: a mi la realitat em su-

He estudiat set anys filosofia, però no en sóc llicenciada, perquè estudio només les coses que m'interessen

*Semblo un lama, ara.
Sensació de vida breu
però intensa*

pera molt, perquè és molt caòtica i molt oberta. I la filosofia m'ensenya a posar nom a les coses, a matisar-ho una mica. I ensenya que pots no comprendre una cosa però no has de patir per això. L'art t'ajuda a comprendre la vida, a viure.

—Com heu fet l'aprenentatge de prendre consciència dels sentits?

—Des de la solitud. Ara perquè tinc dues filles, però continuo passant moltes estones sola. M'agrada, perquè això et permet de conèixer-te i prendre consciència del teu cos i dels sentits. Quan estàs amb algú altre, perds consciència

de tu mateix. De vegades està bé, però a mi no m'agrada tant.

—I què feu quan esteu sola?

—Medito, llegeixo (tot i que no és ben bé estar sola), escric (també ho és). O em prenc una infusió i sento i miro. O me'n vaig a passejar o agafo el cotxe i me'n vaig a fer una carretera de revolts, que m'encanten. Estic. De fet, intento no pensar en res quan estic sola. Meditant és possible. I aconsegueixo molta pau. I aquesta pau t'ajuda que no t'agredeixin tant les emocions. Les emocions a vegades et porten a pics molts alts i molt baixos, i la pau t'ajuda que aquests pics no siguin tan bèsties. Ho relativitzes molt i prens consciència de la vida tan preciosa que tenim i tan poc que dura, i com és d'important viure cada moment. Semblo un lama, ara. Sensació de vida breu però intensa. Jo em trobo en un moment molt bonic, per edat, perquè em trobo bé i perquè faig coses que m'agraden. Sempre hi ha problemes, però gràcies a la meditació n'hi ha que no els perceps ni com a problemes.

—Aquest estat vital entra en contradicció amb la idea del suïcidi.

—Sí, una cosa gens meva, això del suïcidi. Però la protagonista hi juga una mica.

—Fa efecte de provocació.

—No ho sé, perquè em va sortir així. Potser perquè són coses que jo he pensat sense cap mena d'intenció de fer-les. Jo em vaig educar literàriament llegint Agatha Christie i veig la mort a tot arreu, i banyeres. Per això em va sortir així. El personatge de la protagonista va sorgir rodejada de personatges medicats, sedats fins a dalt de tot, i en ella aquesta manca de sedació fa que la vida i la mort es toquin. Veus molt clar on acaba una cosa i on en comença una altra i això pot ser una salvació. La mort et pot salvar de la vida, de la mateixa manera que els ansiolítics, els antidepressius, salven de la vida molta gent. Perquè viuen una vida molt atenuada. Si això provoca, doncs perfecte!

—A què us dediqueu? De què viviu per tirar endavant econòmicament?

—Jo sóc llicenciada en pedagogia, però vaig trigar molt a dedicar-me a la pedagogia. Mentrestant, volia escriure i pensava que una feina estable era el sùmmum de l'horror, perquè estàs lligada a una feina i no pots fer res més. I a mi em costa molt sentir-me lligada a les feines. No puc. Per això he fet moltíssimes feines: de cambrera, netejar cases, pastora d'ovelles, he treballat en escoles, ajuntaments, consells comarcals, en coses gens qualificades. A vegades ho passava malament, perquè anar a netejar cases no m'agradava, però entrar a les cases dels altres i netejar cada petit detall era una passada.

—Un bon cultiu literari, tantes feines.

—És molt interessant, perquè veus moltes coses i vius moltes coses, i això m'ha servit per a conèixer gent tan diferent, situacions tan diferents, m'han tractat de maneres tan diferents, que ara s'ha convertit en un bagatge que tinc i que pot sortir als llibres. Darrerament, estic apuntada al Departament d'Ensenyament i faig substitucions curtes, de mitja jornada, d'orientadora, de dos o tres dies la setmana, en centres de secundària. També m'han ajudat a viure els premis de poesia.

—Tots els vostres llibres de poesia han obtingut un premi.

—Sí, no sabia com publicar i el premi era un camí. M'han premiat i publicat deu poemaris.

—I són editorials de tots els Països Catalans.

—Sí, perquè els premis es convoquen arreu dels Països Catalans i m'agrada haver conegut la Maria Muntaner de Lleonard Muntaner a Mallorca o la gent de Bromera al País Valencià. I viatjant prens consciència d'aquesta catalanitat.

—Heu passat per l'Horiginal, aquests últims anys?

—Què és l'Horiginal? No, a mi no m'han convidat mai enlloc ni tam-

poc m'ha interessat. A mi m'agrada estar-ne al marge. I quan s'ajunten gaires poetes o escriptors no m'hi trobo bé. No vull dir que no m'agradin, però m'incomoda estar en grups de gent. Prefereixo estar-ne al marge. Si hagués d'anar a recitar poemes meus, preferiria que ho fes un altre i jo quedarme a casa.

—No feu recitals?

—No, no en faig. Ni tinc necessitat de fer-ne. A mi m'agrada quedar-me a casa i escriure i estar amb la meva família. I totes aquestes activitats no són ni l'una cosa ni l'altra. A Barcelona, hi baixo molt poc, només quan hi he de baixar per força.

—Heu estampat un colofó al final del llibre que us compromet a escriure dues novel·les més: Boulder i Mamut.

—Sí, la segona ja la tinc escrita. Ara fa mesos que hi treballo. No hi ha la mateixa protagonista. Totes tres novel·les comparteixen que tenen la veu d'una dona que en primera persona explica la seva història. I totes tres són molt diferents. Boulder tracta del fet de viure en parella, què és això de viure en parella, què implica. I la tercera serà una novel·la més rural, una novel·la amb paisatge.

—De l'època que fèieu de pastora.

—Segurament. Jo treballava amb un pastor que era veí meu, un home gran, que tenia cinc-cents ovelles. I vaig començar a anar a casa seva a ajudar-lo i després vaig acabar pasturant el ramat i escoltant-lo. Perquè era un home que s'havia passat molt de temps sol i quan va començar a xerrar no va callar.

—Sou capaç de compaginar la poesia amb la narrativa?

—Tinc tres poemaris escrits de no fa gaire al calaix, no sé què en faré, encara. Són poemes llargs, de versos més llargs, que tendeixen cap a la novel·la. El darrer està molt contaminat de *Permagel*, té molt de cos, molt de sexe, molt de carn. ■

Quan s'ajunten gaires poetes o escriptors no m'hi trobo bé

Tinc tres poemaris escrits de no fa gaire al calaix, no sé què en faré, encara

QUAN L'INDEPENDENTISME CAU AL PARANY I NO SE N'ADONA

PERE CARDÚS

Quim Torra al seu escó durant el ple que el va investir 131è president de la Generalitat. ALBERT SALAMÉ

«En la reacció d'una bona part del sobiranisme, hi veig la nostra debilitat més gran. I és aquesta facilitat d'empassar-se i sucumbir a les campanyes més barroeres del nacionalisme espanyol»

El pitjor que podia passar en aquest país és que un intel·lectual esdevingués president. No vull dir que els presidents precedents no fossin gent d'intel·lecte clar i privilegiat. Parlo de la figura de l'intel·lectual que ha estat Quim Torra aquests últims anys. Pasqual Maragall, José Montilla, Artur Mas i Carles Puigdemont eren polítics amb una carrera més o menys llarga que exigia el càlcul de la paraula pensada per a un impacte electoral. Tots quatre, amb més llibertat o menys, s'expressaven sabent que allò que diguessin podia ser utilitzat en contra seva en el combat gallinaci de la política. Quim Torra, no. La llibertat d'estil amb què ha escrit el president Torra tot aquest temps que la possibilitat de fer política institucional era remota no era pensada per a la dialèctica de partit o repressiva actual.

Entre les files mateixes de l'independentisme llegeixo reflexions que apunten que això ja ho hauríem pogut pensar abans. Que hauríem pogut imaginar que passaria. Que es podria haver evitat amb un altre candidat. I que s'ha donat munició a un unionisme a punt sempre per al combat més baix de tots. Em sorprèn. Si apliquem aquesta lògica tan perversa, acabarem tenint a la política una mena d'éssers neutrals, muts,

No trobareu pas cap article d'Arrimadas per a fer-li cap retret perquè no n'ha escrit

Potser els qui diuen que s'hauria pogut evitar la polèmica escollint un altre candidat volen que ens governin éssers 'neutrex', d'aquests que podrien servir per a qualsevol partit i moment

inexpressius, gestors del políticament correcte, calculadors, productes de disseny, etc. Hem de demanar-nos si volem que els intel·lectuals de combat entrin en política i que s'ompli de gent que ha pensat i s'ha atrevit a parlar, o si tan sols hi volem polítics prefabricats que arribin des de les escoles dels partits amb una trajectòria immaculada, buida i transparent.

De fet, si els busqueu, no trobareu pas cap article d'Arrimadas per a fer-li cap retret perquè no n'ha escrit. Tot és càlcul. Sí que trobareu les aliances del seu partit amb elements i formacions com Libertas, d'extrema dreta, o la companyia amb qui es manifesten pels carrers de Barcelona tot sovint. D'articles d'intel·lectual amb idees pròpies, no en trobareu cap ni un. Potser els qui diuen que s'hauria pogut evitar la polèmica escollint un altre candidat volen que ens governin éssers 'neutrex', d'aquests que podrien servir per a qualsevol partit i moment. Jo no. I sincerament, m'estranya d'algunes persones de qui he sentit i llegit comentaris en aquest sentit.

Aquells que hagin sucumbit a la campanya de l'espanyolisme, els recomano una cosa: llegir algun dels articles esmentats al parlament. Però llegir-lo sencer, vull dir. Per exemple, aquest que va servir a Arrimadas per dir bestieses de l'alçada d'un campanar. És un article que des del primer paràgraf anuncia que se servirà d'una metàfora inspirada per un llibre ple de bèsties llegit de petit a casa. I també de bon principi deixa clar que parla d'aquells que odien la llengua catalana de tal manera que en persegueixen la desaparició. Per tant, hi parla de lingüicides. Precisament, descriurà amb aquesta metàfora de les bèsties tot de gent que odia el català de forma malaltissa.

Si s'obvia que es tracta d'una metàfora explicada al principi de l'article i s'obvia que vol descriure els qui odien i volen fer desaparèixer el català i, en canvi, es presenta com una des-

Conec el sentit de la justícia –o la irritació amb les injustícies– que caracteritza Quim Torra i puc llegir aquells piulets en aquest context

Hi ha una renúncia volguda i meditada a la simplificació, a la batussa, a la descontextualització, al pim-pam-pum

cripció dels qui parlen castellà o que es consideren espanyols, és evident que totes les frases que vindran a continuació poden semblar escrites per Joseph Goebbels. Aquesta pràctica també va servir a Miquel Iceta per a retreure l'article sobre els socialistes d'abans, la raça socialista i el seu ADN. Tret de context i obviant el sentit metafòric, Iceta va aconseguir donar tota una dimensió diferent del text de Torra. Amigues i amics, parlem de les pràctiques més elementals de la manipulació. I em semblava que això ja ho havíem de tenir superat. Qui encara dubti, que agafi els articles i els llegeixi de la primera paraula a l'última. O, encara millor, que compri algun dels seus llibres (recomano *Honorables*, Acontravent, 2011) i miri de saber què pensa realment Torra sobre la política, la societat i la nació.

Algú encara parlarà dels piulets esborrats i pels quals Torra ha mostrat penediment. Caldria veure quantes persones, en un moment de mala llet per algun dels molts atacs contra els catalans, no s'han expressat dient 'els espanyols això...' o 'els espanyols allò...', en el sentit que podríem dir 'Espanya' o 'l'estat espanyol'. Com quan algú parla dels nord-americans per parlar del seu estat o del seu govern, o parla dels japonesos, dels alemanys, dels suecs o de qui sigui, sense pretendre condemnar tots i cadascun dels individus d'aquestes comunitats. No cal fer un esforç gaire gran per veure que Quim Torra no parlava del veí del quart que se sent espanyol. Com en els articles, Torra no preveia la carrera política ni el combat demagògic actual. Conec el sentit de la justícia –o la irritació amb les injustícies– que caracteritza Quim Torra i puc llegir aquells piulets en aquest context.

Abans deia que l'arribada d'un intel·lectual a la presidència és el pitjor que pot passar (espero que aquí entenguem el sarcasme) perquè tenim un adversari que, en comptes d'elevat el debat parlamentari cap a l'excel·lència, el fa baixar fins a les mines més profundes de la terra. El populisme –que Rob Reimen ens convida a dir-ne feixisme per deixar els eufemismes de banda– que gasta l'unionisme va exactament d'això: d'eliminar tota complexitat i profunditat analítica, discursiva i de pensament per a deixar les idees en la pell i els ossos. Hi ha una renúncia volguda i meditada a la simplificació, a la batussa, a la descontextualització, al pim-pam-pum, a refusar el matís, la ironia i qualsevol element que doni complexitat al llenguatge i al pensament. És en aquest sentit que em sorprèn que persones que escriuen i que defensen l'ús intel·ligent del llenguatge es dobleguin davant d'aquesta ofensiva totalitzadora i feixistitzant.

Encara diré més. El racisme és tot sovint en la mirada de qui el denuncia. D'entrada, perquè qui identifica algú que parla de 'catalans i espanyols' com una categoria racial és precisament el racista. Qui fa referència constantment al lloc d'origen i naixement dels catalans? Qui pensa que, quan Torra parla dels catalans, no inclou tots els catalans? Per què estava tan

Les identitats no són estables, estancades i permanents, sinó resultat d'una evolució constant, una relació i una lluita

S'han dit moltes bestieses aquests dies i les ha dites gent que em temo que no han llegit ni els articles ni els llibres

nerviós amb aquest tema Xavier Domènech, que va compartir campanya electoral amb Pablo Iglesias que apel·lava als 'que tenen pares andalusos o extremenys' a fer fora Mas? Qui és que està pendent dels orígens dels catalans per a treure'n profit? Quan Domènech diu que els immigrants dels seixanta no van venir per integrar-se sinó per construir Catalunya, qui fa política dels orígens?

Enmig de tot això, hi ha aquesta trampa dialèctica que bona part del sobiranisme s'ha empassat sense ni mastegar, que és la denúncia del debat identitari. S'han escrit molt bones reflexions sobre això. Ho han fet sociòlegs, filòsofs, antropòlegs i politòlegs amb precisió, extensió i mètode científic. Jo tan sols diré que tota política és una qüestió d'identitat. La política és una gestió constant de les identitats. Identitats múltiples i de tota mena que ens permeten viure com a éssers socials. No hi ha pràcticament res que no sigui matèria morta que quedi exclòs de la identificació, diferenciació i reconeixement –els tres trets que configuren les identitats més elementals. Parlar d'identitats és parlar de lluites pel reconeixement i, per tant, d'ocupació d'un espai propi i de poder. Les identitats no són estables, estancades i permanents, sinó resultat d'una evolució constant, una relació i una lluita.

En la reacció d'una bona part del sobiranisme, hi veig la nostra debilitat més gran. Ja fa un cert temps que l'observo. I és aquesta facilitat d'empassar-se i sucumbir a les campanyes més barroeres del nacionalisme espanyol. Aquesta facilitat de ballar la música que fan sonar. Insisteixo que em sorprèn que això passi en aquests moments. S'han dit moltes bestieses aquests dies i les ha dites gent que em temo que no han llegit ni els articles ni els llibres, ni han assistit a cap dels centenars de conferències que ha fet els últims anys. Aquesta és una debilitat que hem de fer-nos mirar. Com més aviat millor. Aquesta també és una prioritat republicana.

SUPREMACISTA!, VA DIR EL SUPREMACISTA

MARTA ROJALS

L'hemicicle del parlament durant la sessió d'investidura, vist amb un objectiu ull de peix. ACN

«Aquest cap de setmana ha estat impossible de distingir una piulada d'un acòlit de Cs o del PP d'una de gent del PSC o dels comuns: la unitat d'Espanya quedava condensada en la unitat de reacció en l'universal»

A les sèries polítiques que ens arriben dels Estats Units, el Regne Unit, Dinamarca, o on sigui que gastin una democràcia avançada, hem vist mil vegades com tomben un candidat a la cosa pública remenant la brossa del seu passat. En una que em ve al cap, *The Good Wife*, diferents candidats a diversos càrrecs es feien investigar per ser conscients dels seus punts dèbils i avançar-se als atacs futurs de l'oposició. De vegades, sortia una merda tan compromesa que el candidat ja es retirava abans de començar, entenent que representava una gent, un col·lectiu o un interès superior que bla, bla, bla.

Pensant en aquestes sèries, recordo l'impacte de la primera vegada que es van fer córrer les piulades desafortunades de Quim Torra. En recordo l'impacte, i no tant si les van treure a l'època que havia de dirigir el Born Centre Cultural o més tard, en ocasió de la presidència d'Òmnium. En tot cas, la taca d'oli es va escampar a ambdues institucions, i ja en aquell moment hi van sucra pa amb entusiasme des de l'extrema dreta fins als avui dits 'equidistants'. I així fou que dos espais del catalanisme (cadascun amb la seua naturalesa, intento ser succinta) van entrar amb aquesta presentació a les llars de

De vegades, sortia una merda tan compromesa que el candidat ja es retirava abans de començar

Hem d'empassar-nos que el titllin de feixista i ultranacionalista els qui es manifesten amb falangistes i nazis abanderats

molts ciutadans que no havien sentit parlar mai del setge de Barcelona o que coneixien Òmnium de sentir-lo qualificar de 'chiringuito barretinero de subvencionaos' o similar. Aleshores, si cap reticent podia tenir gens d'interès per a acostar-se a la història o la cultura del seu país a través d'aquests espais, segons per quins canals s'informés, li'n devien acabar de passar les ganes i per sempre més –això últim ja ho dic jo.

Per aquest motiu, quan el president Puigdemont va anunciar el nom de Quim Torra per a aquesta etapa que encara no sé com qualificar, em va venir automàtic aquell episodi de les piulades i em va caure el front als dits. No podia ser. No podia ser que recarreguéssim aquesta munició esgotada i la tornéssim a oferir a l'adversari, com si li fes cap falta. Vaig entrar a Twitter amb cara de mossegar llimones i, en efecte, la maquinària ja s'havia posat tota en marxa: ja tornaven a córrer, veloços i ressuscitats, recopilatoris i mems de les velles piulades; tornaven a sortir els articles, les entrevistes, els subratllats descontextualitzats; tornaven a atribuir-li textos sense signar difosos per okeidiarios i alertes digitals, virals. I, evidentment: tornaven a sucra-hi pa, ara un pa de quilo, amb la llesca plana, els mateixos que ja se n'havien aprofitat aleshores –amb doble, triple virulència, la que corresponia a un presidenciable– perquè ja tenien la feina feta: quin regal, mare meua, quin regal.

No podem dir que no sabíem què passaria. N'havíem viscut l'assaig de laboratori abans que les xarxes tinguessin la preeminència informativa d'ara. Aquest cap de setmana ha estat impossible de distingir una piulada d'un acòlit de Cs o del PP d'una de gent del PSC o dels comuns: la unitat d'Espanya quedava condensada en la unitat de reacció en l'universal. 'Què us dèiem, eh, eh?' Els supremacistes independentistes, racistes, xenòfobs, etnicistes i excloents feu president un supremacista, racista, xenòfob, etnicista i excloent. I de sobte, la preuada tasca comunicativa de l'era Puigdemont, una feina ingent contra una maquinària mediàtica que ens quintuplica l'abast i la potència, en dos dies se'n va a la mè. A l'era de la comunicació, ens sortirà car haver renunciat a un fenomen de l'ídem com l'enyorat president: només ens faltava ara haver de tenir-lo, a més a més, de corresponsal apagafocs. Tant de bo m'equivoqui, que diuen els opinadors de debò.

Els quatre catalanets –ho dic figuradament, que us veig a venir– que coneixen la persona de Quim Torra, afable, erudit, cultíssim editor, valent per a entomar l'encàrrec que no vol ningú, clamen en el desert. La desproporció entre els altaveus és massa gran perquè cap missatge sobre la seua remarcable trajectòria arribi ni tan sols a sortir del cercle dels fidels seguidors. I mentrestant, hem d'empassar-nos que el titllin de feixista i ultranacionalista els qui es manifesten amb falangistes i nazis abanderats; hem de sentir com el titllen de racista els qui volen 'netejar' el seu poble o limitar l'accés a

Hem d'assistir al teatre lamentable dels
qui, dient-se ciutadans de la gran nació
d'Espanya, pretenen colar que són ells,
en aquesta guerra de l'estat, l'amenaçada
minoria nacional

Jo veig clar que menjarem les piulades
en cada sessió parlamentària fins a les
eleccions i més

la sanitat dels immigrants irregulars; hem d'entomar que li diguin supremacista els qui pretenen reduir la llengua i la cultura pròpies del país a un mer folklore casolà, o etnicista els qui volen segregar per llengua els xiquets a l'escola o els qui apel·len al passat andalus dels avis dels votants catalans. En resum, hem d'assistir al teatre lamentable dels qui, dient-se ciutadans de la gran nació d'Espanya, pretenen colar que són ells, en aquesta guerra de l'estat, l'amenaçada minoria nacional. Doncs tot això que ja passava abans, ara ens ho hem de menjar amanit amb unes piulades i uns extractes d'articles que ni fets a mida, i trobo que ens ho hauríem pogut estalviar.

A tall de postdata: Hom dirà –perquè ja us sento, xiu-xiu-xiu– que l'espanyolisme ens insultaria i deshumanitzaria com sempre, amb piulades o sense, i que donar-los importància és fer-los el joc. Sí, però no. Sí, perquè quan tens la iniciativa pots conduir el debat cap on tu vols, i no perquè, quan la perds o la regales et trobes anant a remolc. Només cal recordar que, fins al debat d'investidura, els tavernaris del parlament es quedaven sols bramant el seu 'monotema' per a les teles espanyoles, mentre que dissabte i ahir se'ls van afegir de gust els espanyolistes que no criden, amb la qual cosa les formacions republicanes van haver de sortir a justificar obvietats que, abans d'aquesta patinada estratègica i comunicativa, teníem més que superades. No ho sé, valtros, però jo veig clar que menjarem les piulades en cada sessió parlamentària fins a les eleccions i més, atès que el programa de govern, sense autonomia ni diners, no sé com passarà del paper. En fi, per dir-ho a la manera de Twitter: #noespodiasaber. 📺

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

L'ESPANYOLISME ENS REGALA UNA VICTÒRIA

Confesseu que, malgrat el pas dels anys, em continua meravellant que, en termes polítics i tàctics, l'espanyolisme siga tan talòs. Amb l'elecció de Quim Torra ho han tornat a demostrar, fins a extrems inaudits.

Perquè tenien una ocasió d'or, però la ràbia irracional en què viuen instal·lats d'ençà del discurs de Felip de Borbó el 3 d'octubre els ha impedit de veure-ho.

— És evident que la incapacitat de l'independentisme per a retornar Carles Puigdemont a la presidència de la Generalitat és una derrota que, ben administrada, els hauria pogut reportar grans beneficis, tant a l'interior com sobretot a l'exterior. Els partits independentistes, al final, han fet allò que la Moncloa volia que fessen i no pas allò que els ciutadans vàrem votar: forçar un president que no estigués implicat en judicis per poder dir al món, i particularment a Europa, que la crisi catalana s'havia acabat i que la República proclamada al 10 d'octubre ja era només una anècdota del passat. Era, per tant, tan senzill com convertir Quim Torra en el símbol de la derrota de l'independentisme i de l'acceptació tàctica d'aquesta derrota. Convertir-lo en el president de la comunitat autònoma espanyola de Catalunya, ben lluny d'aquella presidència de la República que es va albirar durant unes hores el 27 d'octubre a la vesprada. Però aquesta gent és tan matussera que l'han convertit en tot el contrari, i sense que ell haja hagut de fer res, gairebé. Res de nou.

— Tothom recorda aquella anècdota famosa del president Tarradellas quan es va entrevistar per primera vegada amb el primer ministre Suárez, a Madrid. La reunió va anar molt malament, però, en eixint-ne, Tarradellas va dir als periodistes que havia anat bé i amb això va comprometre el president del govern espanyol i obrí la via a una solució pactada. El 125è president sabia que en política els gests i les primeres impressions són molt importants i per això va jugar tan fort. Però ara els gests i les primeres impressions de l'espanyolisme respecte de

Quim Torra impedeixen i impediran a partir del primer minut qualsevol mena de conciliació. No comprometen gens l'independentisme, ans al contrari. I projecten a Europa una imatge que s'haurien pogut estalviar de fortaleza de Puigdemont i de continuació del conflicte —àdhuc més violent i agressiu, perquè el to envers Torra és pitjor que no el to envers Puigdemont i tot.

— En poques hores, polítics i mitjans espanyols han aconseguit, sobretot, que tota la feina feta pel govern espanyol i pels partits unionistes de l'octubre ençà, per mirar de reconduir la situació catalana en favor seu s'haja cremat, com una guspira i d'una manera tan irracional com significativa. El parlament de Catalunya, llevat de la CUP, s'ha doblegat a l'exigència de moure's dins el marc legal espanyol. I el nou govern no semblava que volgués fer passos significatius en favor de la concreció de la República. Tanmateix, l'incendi tan desproporcionat que ha originat l'espanyolisme no sembla que puga dur-nos sinó a un període d'una confrontació molt més aguda, i ben prompte. El primer d'octubre el vàrem crear els independentistes, però ara sembla que el primer d'octubre vinent —amb tot allò que implica— el crearan o el forçaran els espanyolistes, incapaços de llegir la realitat del país, embriacs com estan d'autoritarisme supremacista. El Borbó els va dir que la unitat de la seua pàtria passava per damunt de la voluntat democràtica de la població i s'ho van creure. Per això no els sembla bé què vota la gent ni que allò que vota la gent tinga conseqüències.

— I amb això ens han regalat, una altra volta, una victòria que no ens mereixíem. Els n'hauré de donar les gràcies, doncs. Tot i que crec que cal dir que l'independentisme, si vol arribar a bon port, no hauria de confiar tant en els regals. ■

Document exclusiu: així ha estat humiliat Llarena per la fiscalia belga

Bèlgica Anàlisi del document amb què la fiscalia ha declarat irregular l'euroordre emesa pel jutge

JOSEP CASULLERAS NUALART

La fiscalia belga, en el document en què demana que resti sense efecte l'euroordre d'extradició de Lluís Puig, Toni Comín i Meritxell Serret, ha desplegat tot d'arguments que posen en evidència la professionalitat del jutge Llarena. Així es pot comprovar en el document (traduït també a l'espanyol) que ha publicat en exclusiva VilaWeb amb els arguments de la fiscalia belga. El text qüestiona els procediments del jutge, parla obertament d'irregularitats i diu que Llarena va retirar la primera euroordre, que havia dictat Carmen Lamela, perquè no veia pas clar d'aconseguir l'extradició. Una desautorització contundent que topa amb els arguments que va esgrimir Llarena aleshores i que perjudica l'estratègia judicial espanyola contra l'independentisme.

Diu la fiscalia belga que perquè una euroordre pugui tirar endavant cal que hi hagi una ordre de detenció prèvia dins l'estat que reclama l'extradició. Ho estableix la jurisprudència del Tribunal de Luxemburg, arran del cas Bob-Dogi. Aquest és el nom d'un romanès que va invertir i ferir greument un ciutadà hongarès el 2013. Hongria en va demanar l'extradició, i per això va activar una euroordre de detenció contra ell, però com que no havia emès abans una ordre de detenció nacional, van acabar denegant-la.

En aquest cas, en l'euroordre emesa per Pablo Llarena el 23 de març, no hi havia aquesta ordre de detenció prèvia dins l'estat espanyol. En canvi, la fiscalia diu que es troba amb 'un extracte molt breu de la interlocutòria de processament', però no amb una ordre de detenció. I això, diu la fiscalia, no té valor per a l'ordre europea de detenció.

La fiscalia diu que ja va demanar-li un aclariment, a

El jutge del Tribunal Suprem espanyol Pablo Llarena. ACN

Llarena: més informació per a saber quina era la base sobre la qual fonamentava la seva ordre de detenció europea emesa el 23 de març. I, efectivament, van rebre'n resposta. Però la fiscalia es va trobar que en la resposta Llarena deia que la base era l'ordre de detenció estatal que havia fet el 3 de novembre del 2017 la jutgessa de l'Audiència espanyola Carmen Lamela, que és qui va començar a instruir la causa contra els dirigents independentistes. Diu la fiscalia que sobre aquella base (Lamela sí que va fer els pas-

sos que calia) la jutgessa va emetre una ordre de detenció europea. Aquella euroordre la fiscalia belga la va tirar endavant, però quan Llarena va assumir la causa va decidir de retirar-la. I li recorda que la va retirar perquè no veia clar d'aconseguir el lliurament del president i els consellers.

Tot seguit, el fiscal diu que si l'ordre de detenció emesa per Lamela (que Llarena va respondre que era la base de la seva euroordre del 23 de març passat) relata uns fets i unes qualificacions penals, haurien de ser els mateixos en

l'euroordre emesa per Pablo Llarena.

Però resulta que no. 'La descripció dels fets és parcialment similar, però també parcialment diferent; s'hi han afegit descripcions de fet (especialment, l'agressió a agents de la policia) i les qualificacions penals que ara se sustenten són diferents', escriu la fiscalia.

Arran d'aquesta incongruència, la fiscalia diu que encara va insistir a Llarena a demanar més informació per a poder-se aclarir. I van rebre una nova resposta de Llarena, el 17 d'abril. En aquella carta, Llarena comet un error, que la fiscalia posa de manifest dues vegades en un escrit de cinc fulls: en comptes d'escriure la data del 21 de març del 2018 (el de la interlocutòria de processament), va escriure 21 de novembre del 2018, és a dir, d'ací a mig any. 'Sembla que és un error material', observa la fiscalia.

El cas és que en el nou escrit enviat a la fiscalia belga, el jutge Llarena canvia d'opinió i diu que no, que la base de l'euroordre és la interlocutòria de processament. Del 21 de març. Però la fiscalia observa que el processament manté les ordres de detenció inicials de la jutgessa Carmen Lamela del 3 de novembre i que no les modifica. O l'una cosa o l'altra. La fiscalia expressa que en aquest escrit que no s'aclareix amb Llarena.

Després d'haver fet totes aquestes giragonses pels do-

Evidentemente, en virtud de la legislación belga o de la legislación española, un auto de procesamiento no tiene el valor de una orden de detención y, por lo tanto, no puede constituir una base válida para ejecutar una orden de detención europea.

Con el fin de obtener claridad sobre este asunto se solicitó información a la autoridad judicial emisora

En una respuesta oficial, presentada por el magistrado español en Eurojust (véase el correo de 27/03/2018), se hacía referencia al auto de procesamiento y a los títulos nacionales subyacentes, siendo la orden de detención del 3 de noviembre de 2017, emitida en aquel momento por el juez de instrucción nº. 3 de la Audiencia Nacional de Madrid, que era el encargado del caso. Sobre la base de esta orden nacional, en esa misma fecha del 3 de noviembre de 2017, se publicó una orden de detención europea que posteriormente se retiró el 5 de diciembre de 2017, antes de que el tribunal pudiera emitir su opinión. El motivo de su retirada era que no era seguro que se pudiera obtener la extradición por los cinco delitos específicos imputados a cada uno de los cinco consejeros catalanes que residen en Bélgica en ese momento.

Sin embargo, en el caso de que la orden de detención nacional de 3 de noviembre de 2017 deba considerarse como la base de la nueva orden de detención europea del 23 de marzo de 2018, lógicamente puede esperarse que su contenido se corresponda con los hechos y calificaciones penales conexas. Esto se desprende de la estructura del sistema: una autoridad instructora nacional emite, en un

de detención europea de 23 de marzo de 2018. La descripción de los hechos es parcialmente similar, pero también parcialmente diferente, se han agregado descripciones de hecho (específicamente, la agresión a agentes de policía) y las calificaciones penales que ahora se sostienen son diferentes. En la orden de detención europea de 3 de noviembre de 2017, se solicitó la presentación de cinco descripciones fácticas con cinco títulos vinculados a las mismas. Ahora, en la orden de detención europea se mencionan más hechos, pero las calificaciones se limitan a la malversación de fondos y desobediencia para dos sospechosos, y a la malversación de fondos y rebelión para el tercero.

En otras palabras: las razones de detención del 3 de noviembre de 2017 ya no son válidas (punto 3), pero las órdenes reales no se modificaron (véase anteriormente el punto a), sino que se mantienen (punto b), aunque en realidad sí son reemplazadas por el auto de procesamiento de marzo de 2018 (punto c) ??

SOLICITA

Que el Tribunal declare irregular la orden de detención europea de 23 de marzo de 2018 por la falta de un título subyacente correspondiente y que, por lo tanto, el procedimiento de entrega se declare sin objeto.

cuments de Llarena, la fiscalia conclou que, efectivament, no hi ha cap ordre de detenció dins l'estat espanyol que fonamenti l'ordre de detenció europea. I demana al tribunal belga que 'declari irregular l'ordre de detenció europea del 23 de març del 2018.' Tot un cop contra Llarena i contra la justícia espanyola.

El Fiscal General del Estado,

Dirk Merckx

PER QUÈ CÒRSEGA NO TINDRIA DRET AL MATEIX TRACTE DISPENSAT A NOVA CALEDÒNIA?

JORGE CAGIAO CONDE

Manifestació sobiranista a Còrsega. GILLES SIMEONI

Aigües turbulentes per a la concepció liberal de la nació.
[Text original en francès, traduït per Pepe Ventura i Bel Zaballa.]

Còrsega no és Nova Caledònia. Molt bé. Encara més: són molt diferents. Tan diferents, que l'una pot separar-se de la República Francesa (hi ha previst un referèndum sobre la independència enguany) i l'altra no. Com es pot justificar aquest tracte desigual? No cal dir que la resposta jurídica ja la sabem. El dret internacional atorga als pobles colonitzats el dret de disposar de si mateixos, un precepte que s'ha integrat a la constitució de la V República gala. Tanmateix, en aquest xoc entre l'agenda política corsa (autonomista) i la neocaledoniana (referèndum sobre la independència), la qüestió que m'ha cridat l'atenció és més aviat la dels fonaments democràtics i morals de la resposta esmentada: quina raó ha de dur-nos a pensar que allò que és democràticament legítim en un cas no ho és en un altre? Per comprendre que ens enfrontem a una contradicció, hem de recórrer a la concepció de nació que venerem en democràcia; això és, la concepció liberal, també denominada 'cívica'.

Correspon a Renan, mil vegades citat i esmentat quan es parla de nació, l'honor d'haver trobat un fonament democràtic i

Els habitants de Nova Caledònia volen ser amos d'ells mateixos i no se'ls pot mantenir lligats a la República contra la seva voluntat

La República Francesa mostra el seu costat més rígid davant les reivindicacions corses

voluntarista (el consentiment) per a la inscripció nacional, en contrast amb els seus fonaments ètnics o culturals. Com recordareu, Renan sostenia (amb una mica d'oportunisme, sense dubte) que la inscripció nacional d'Alsàcia i Lorena, territoris de cultura alemanya, havia de basar-se en la voluntat de la seva població. Ambdues regions havien de poder decidir la seva inscripció nacional, atès que en democràcia ha de prevaldre la voluntat dels ciutadans. En aquest argument reconeixem, doncs, la concepció de nació que tant valorem en les democràcies liberals. Sigui com sigui, què constatem quan provem de comprar l'actitud de la República Francesa respecte de les reivindicacions neocaledonianes, per una banda, i les corses, per una altra?

D'una banda, la República mostra la seva faceta més liberal i democràtica en la gestió de les reivindicacions neocaledonianes. Els habitants de Nova Caledònia volen ser amos d'ells mateixos i no se'ls pot mantenir lligats a la República contra la seva voluntat: en conseqüència, es fa una consulta per referèndum que hauria de permetre a la població concernida d'expressar la seva afecció a la nació francesa o bé la seva voluntat de crear un estat independent. Fins aquí, tot respon a la recta lògica liberal de la concepció cívica o voluntarista de la nació.

D'una altra banda, la República Francesa mostra el seu costat més rígid davant les reivindicacions corses. Com recordava Manuel Valls, avui els nacionalistes demanen la cooficialitat del francès i el cors, però 'd'aquí a quinze anys, es consideraran amb el dret de demanar una consulta sobre la independència'. En bona lògica democràtica, podríem demanar-nos: i què?

Per què la voluntat de la població afectada ha de ser escoltada en un cas i en un altre no?

Si la voluntat dels pobles que componen una nació no es té en compte sistemàticament s'ha de denunciar la concepció cívica o liberal de la nació com un frau

Encara més: per què allò que és acceptable en un cas (Nova Caledònia) no ho és en un altre (Còrsega)? Per què la voluntat de la població afectada ha de ser escoltada en un cas i en un altre no? Deixeu-me que hi insisteixi: no m'interessa la resposta jurídica esmentada abans, sinó els pilars polítics, ideològics i morals que fonamenten aquest tracte jurídic diferenciat. Perquè, ben mirat, alguna ment maliciosa podria pensar que darrere d'aquesta actitud no s'amaga pas res de liberal ni de Renan, sinó que més aviat es remuntaria als fonaments ètnics de la inscripció nacional: a una població geogràficament allunyada de França, la composició i els costums de la qual es consideren diferents, li podrien atorgar el dret d'expressar democràticament el seu desig d'organitzar-se com un estat separat; per a una població més pròxima en termes geogràfics i la composició i els costums de la qual es consideren plenament francesos (una vegada més, segons Manuel Valls, 'Còrsega no és Nova Caledònia! Còrsega és una illa mediterrània i profundament francesa': podríem deduir, doncs, que Nova Caledònia és menys francesa?) no tindria dret de manifestar-se sobre la seva inscripció nacional.

Podem donar a aquesta qüestió tantes voltes com vulguem i cercar en el refugi jurídic (el dret internacional i la constitució francesa) totes les excuses que vulguem. Tanmateix, si la voluntat dels pobles que componen una nació no es té en compte sistemàticament quan sorgeixen reivindicacions nacionalistes o independentistes, s'ha de denunciar la concepció cívica o liberal de la nació com un frau i subratllar la contradicció democràtica següent: els pobles es poden autodeterminar en virtut del seu perfil ètnic diferenciat (o així considerat), però no poden fer-ho si la seva voluntat d'autodeterminació no té una base ètnica. Una contradicció insuportable. 📺

Gastronomia Arriba el temps de les cireres

Tradicions Festa Verdaguer a Folgueroles

Exposicions Pinazo a l'IVAM

VilaWeb { Paper >19-20/5/2018

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

*La major part dels museus obren les portes
dissabte a la nit gratuïtament i, a més, ofereixen
activitats especials*

LA NIT DELS MUSEUS: ELS 25 IMPRESCINDIBLES DE CAP A CAP DEL PAÍS

‘L’aventura del pensament’, exposició permanent del Museu Valencià de la Il·lustració de la Modernitat. MUVIM

LA NIT DELS MUSEUS: ELS 25 IMPRESCINDIBLES DE CAP A CAP DEL PAÍS

Exposicions La major part dels museus obren les portes dissabte a la nit gratuïtament i, a més, ofereixen activitats especials

REDACCIÓ

Dissabte es fa la popular Nit dels Museus i la majoria dels que hi ha als Països Catalans obriran les portes de franc fins a la matinada. Enguany, el lema unitari de la celebració és ‘Museus hiperconnectats: nous enfocaments, nous públics’, malgrat que cada espai interpreta aquesta consigna d’una manera diferent i hi ha una gran varietat d’activitats. A la major part del territori, l’oferta de transport públic és la de sempre, però a València un bus de la línia 5 connectarà gratuïtament els museus de la ciutat. Repassem els esdeveniments més destacats que es faran dissabte a la nit a diversos museus.

—**Arxiu Fotogràfic de Barcelona.** El circ serà el protagonista de la Nit dels Museus en aquest centre. Els qui vulguin visitar-lo, aniran acompanyats d’artistes especialitzats en diverses disciplines de circ. És una proposta artística de l’Ateneu Popular 9 Barris.

—**Caixa Fòrum (Barcelona).** A les 19.00, 20.45 i 22.30 es farà una projecció de curtmetratges nominats als premis Bafta, i a les 21.00, 22.00 i 23.00 un concert amb Ganzá, que fusionen ritmes de la cultura popular brasilera amb pinzellades de jazz i soul. A més, ara mateix el Caixa Fòrum es pot veure l’exposició ‘L’art d’explicar històries’ on ensenyen com es crea una pel·lícula de Walt Disney.—Caixa Fòrum

Palma. Dissabte el museu obrirà fins a les 21.00. S’hi podrà veure el concert de Barcelona Swing Serenaders, a les 18.00, i veure la projecció de curts presentats als últims premis Bafta, a les 19.00.

—**Castell de Montjuïc (Barcelona).** A les 19.00 es farà una performance col·lectiva amb l’objectiu de convertir el castell en un espai de consum de masses, amb accions, publicacions i exposicions com ara ‘Pancartes Art Nouveau’, de Daniel de la Barra, i ‘Els éssers de la muntanya’, de Zosen. De 19.30 a 00.30, es podran descobrir els indrets que habitualment són tancats al públic, com ara la torre de guaita i els calabossos. Durant tota la nit, a més, hi haurà un espai gastronòmic amb furgoteques i música.

La fotografia guanyadora del World Press Photo, de Ronaldo Schemidt per l'agència France-Presse. CCCB

—**Centre de Cultura Contemporània de Barcelona.** A banda de poder visitar (de 19.00 a 1.00) exposicions tan importants com el World Press Photo, de 21.00 a 23.00 també es farà el Poetry Slam, un concurs format per un 50% de poesia i un 50% d'improvisació, en què el públic té un paper crucial.

—**Centre del Carme (València).** Aquest museu també comença la Nit dels Museus divendres. A partir de les 20.30 es faran activitats que fusionen la il·luminació, el so, la dramatúrgia, la fotografia, el grafit i la música. Dissabte, la festa 'Fuegote Night' congrega disciplines artístiques per a demostrar la diversitat i la interrelació de les arts. Dues coreògrafes valencianes, Laura Clos i Núria Vila, a més del disc-jòquei H4L9000, posaran llum i so a les escultures de Marco Canevacci que hi ha al centre. El museu estarà obert tots dos dies fins a mitjanit.

—**Centre d'Interpretació d'Art Rupestre de les Muntanyes de Prades (Montblanc).** El centre ofereix l'oportunitat de viure una nit màgica, amb la fusió entre

la dansa contemporània i l'art rupestre. En una visita guiada, els visitants podran gaudir de l'art rupestre del museu i, alhora, d'un espectacle de dansa. La visita es farà de 22.00 a 23.00.

—**El Born Centre Cultural (Barcelona).** De 19.00 a 24.00 es faran visites guiades pel jaciment arqueològic del Born, carregat d'històries de la Barcelona de fa tres-cents anys. A més, a les 20.00 i a les 22.00, la Central del Circ farà un col·loqui actuat sobre el circ a Barcelona: *Olimp, perifèria, essència. Mapa històric comentat sobre el circ a Barcelona.*

—**MUHBA Plaça del Rei (Barcelona).** D'aquest centre, se'n destaca l'espectacle *Les il·luminades*, una instal·lació performativa sonora i audiovisual que consistirà a transformar la sala del Tinell en la planta d'una fàbrica de llum durant el torn de nit. El públic serà conduït a participar en aquest torn manipulant llanternes.

—**Museu d'Alcover.** El centre ofereix visites gratuïtes i comentades als fòssils marins del triàsic. És una exposició in-

teractiva en què també poden participar els infants, amb el peix pedra com a protagonista especial. S'hi pot accedir de 22.00 a 24.00.

—**Museu d'Art Contemporani d'Alacant.** De les activitats que organitza el centre, se'n destaca especialment la visita al museu amagat, un recorregut pels racons del museu normalment tancats al públic. Serà dissabte a les 19.00 i a les 22.30. Aquí, la Nit dels Museus s'allarga fins al dia 20, quan, a les 21.00, es llegiran relats nocturns.

—**Museu d'Art Contemporani de Barcelona.** El Macba ofereix visites guiades i interpretades a l'exposició 'Arxiu desencaixat' (de 18.00 a 21.00), el debat 'Parlem de la Col·lecció MACBA. Sota la superfície', a càrrec de Pep Agut (de 18.30 a 20.00), visites comentades a les exposicions en curs (de 19.00 a 22.00) i la projecció (*La Pell del museu sobre la torre del Macba*) (cada hora des de la posta de sol fins a la 1.00). A més, es vendran publicacions molt bé de preu al Pòdium del museu.

—**Museu d'Art Modern de Ceret.** El centre pretén que la Nit dels Museus sigui una vetllada única i gratuïta, marcada per una experiència sensorial. En primer lloc, s'acostarà l'obra de Joan Ponç al públic amb els comentaris d'un guia en un espectacle totalment a les fosques. Els torns són a les 18.30, les 19.15, les 20.00 i les 20.45. A més, es presentaran les creacions visuals sobre l'obra *Nocturne* de Joan Ponç, a càrrec d'alumnes i es farà un passeig poètic sobre aquest artista amb els poetes Jordi Carulla-Ruiz, Vicenç Altaïó i Carles Duarte (a les 18.00).—**Museu de la Vida Rural (l'Espluga de Francolí).** Si preferiu un pla amb tocs gastronòmics, aquest centre disposarà d'un espai amb cervesa artesana i vins de la DO Conca de Barberà per amenitzar les visites. Estarà disponible de 18.00 a 23.00 i també oferirà un concert de jazz de 21.00 a 23.00.

—**Museu de la Noguera i Centre d'Interpretació de l'Or del Segre (Balaguer).** Aquests centres volen celebrar una Nit dels Museus de color violeta. És per això que han organitzat una visita amb perspectiva de gènere per diversos espais. Un guia explicarà les col·leccions relacionades amb les dones per tal de donar-los veu i la visita es clourà amb un tast de vi dels cellers del Castell del Remei. Les visites es faran a les 21.00 i a les 22.30 al primer museu i a les 19.00 i a les 21.00 al segon.

—**Museu del Disseny (Barcelona).** S'hi oferirà l'acció teatral participativa de Hui Basa a les escales mecàniques del vestíbul d'Àvila a les 20.00, 21.00, 22.00 i 23.00. A més, es podran visitar les exposicions 'Del món al museu. Disseny de producte, patrimoni cultural', 'Extraordinàries! Col·leccions d'arts decoratives i arts d'autor (segles III-XX)' i 'El cos vestit. Siluetes i moda (1550-2015)'.

—**Museu del Mar (Lloret de Mar).** Dins aquest museu marítim, l'actriu Teresa Gelpí interpretarà la peça teatral *Les cartes*, escrita per Víctor Català (Cateri-

na Albert) i convertida en monòleg per la companyia DDT Teatre. L'espectacle serà a les 21.00.

—**Museu de Lleida.** El centre obrirà les portes gratuïtament de 20.00 a 24.00. Els visitants podran visitar la mostra 'Agramuntophitecus. Guinovart, matèria i litúrgia'. A més, a les 22.00, 22.30 i 23.00, es projectarà una creació d'Adrià Nogueró sobre la façana del museu.

—**Museu de la Vall d'Aran (Viella).** El museu obre les portes gratuïtament fins a les 20.00.

—**Museu d'Història de Girona.** A les 20.00, el centre ofereix una visita guiada que repassa la història de Girona amb una petita selecció de les obres del museu lligades als esdeveniments més destacats de la ciutat.

—**Museu Nacional d'Art de Catalunya (Barcelona).** Aquest museu, un dels més importants de Barcelona, centrarà la Nit

dels Museus en el Renaixement, amb la recreació d'escenes històriques, de 20.00 a 1.00 h a la sala Oval i més espais. També es faran comentaris d'algunes obres de la col·lecció de Renaixement i Barroc i de l'exposició temporal 'William Morris i el moviment Arts & Crafts a la Gran Bretanya'.

—**Museu Valencià de la Il·lustració de la Modernitat (València).** Aquest centre ofereix un programa de visites guiades nocturnes a les exposicions temporals, de 19.00 a 23.00. A més, l'exposició permanent 'L'Aventura del Pensament', també es podrà visitar amb un guia en els torns de les 21.20, 22.00 i 22.40.

—**Recinte Modernista de Sant Pau (Barcelona).** A banda l'entrada lliure de 19.00 a 01.00, hi ha programat el concert de música *vintage* de Shakin'All (a les 19.00), el concert amb Myriam Swanson & Rythm Treasures (a les 20.30) i l'actuació musical amb The Soul Beams (a les 22.00).

Un home mira un quadre de l'exposició sobre Joan Ponç al Museu d'Art Modern de Ceret. ACN

Les fotografies d'Antoni Bernad a l'exposició del Palau Robert de Barcelona. ACN

UNA RETROSPECTIVA AL PALAU ROBERT REPASSA CINQUANTA ANYS DE TRAJECTÒRIA DEL FOTÒGRAF ANTONI BERNAD

Fotografia L'exposició recrea un aparador amb imatges de moda i retrats que l'autor va fer cercant la llum i els ambients

REDACCIÓ

El Palau Robert presenta una exposició sobre la trajectòria del fotògraf català Antoni Bernad, que es podrà veure fins al 26 d'agost. La retrospectiva en repassa els cinquanta anys de professió i l'obra publicada arreu del món. 'Antoni Bernad. Nord/Sud/Est/Oest' presenta un conjunt de fotografies sense ordre cronològic que posen de manifest el segell perfeccionista que caracteritzava l'autor. L'exposició, a cura d'Antoni Lleina, es presenta en quatre espais en què es barregen les fotografies de moda i els retrats per a establir complicitats entre imatges. El muntatge expositiu vol recrear un extens aparador d'imatges, en un moment en què la proliferació d'imatges

les devalua. Són unes instantànies en què Bernad ha cercat la llum i els ambients més adients per a dibuixar la situació i el perfil psicològic corresponent.

El fotògraf Antoni Bernad està satisfet d'haver pogut superar els cinquanta anys d'ofici tot i ser una professió dura, amb dificultats i una gran responsabilitat. Diu que li feia gràcia fer una exposició caòtica i barrejada que no tingués una relació entre els anys. 'No hi ha gaire diferència entre les fotografies dels primers anys i les dels últims, perquè tot és fet amb molt d'entusiasme', diu.

L'exposició és formada per 390 imatges que el fotògraf ha seleccionat en un any. En una bona part es fa palesa la seva vocació perquè les imatges siguin més cinematogràfiques i no pas estampes aturades. Bernad també destaca que

sempre ha volgut transmetre un sentiment i una il·lusió. 'Provo d'humanitzar al màxim la fotografia de moda, això sempre ha estat una obsessió per a mi', subratlla. Bernad també parla de l'excel·lència i la perfecció, dos conceptes que han estat una obsessió de la seva carrera: 'No he estat mai prou content de com quedaven les coses. Sempre hi trobava algun aspecte a millorar', conclou.

Antoni Bernad (Barcelona, 1944) va començar a treballar de grafista, però la fascinació per la imatge impresa el va conduir a la fotografia. Abans de dedicar-s'hi, ja havia fotografiat profusament germanes i amigues. A principi dels anys seixanta, va muntar un laboratori a casa seva, on va aprendre l'ofici investigant i estudiant exhaustivament de manera autodidacta els secrets de l'art fotogràfic.

Ja ha començat l'època de trobar les fruïteries plenes de cireres. ALBERT SALAMÉ

ARRIBA EL TEMPS DE LES CIRERES

Tradicions El país s'omple de festes, fires, concursos i jornades gastronòmiques amb aquesta fruita

READCCIÓ

Entre els mesos de maig, juny i juliol, la cirera arriba al punt òptim de maduració i ja es pot collir. Per aquestes dates, algunes viles de cap a cap del país fan tota mena de celebracions per mostrar-ne els primers exemplars de la temporada. Hi ha festes, fires, concursos i jornades gastronòmiques entorn de la cirera que moltes vegades tenen l'al·licient afegit de difondre les varietats locals.

Tal com expliquen a Festes.org, al Principat el nucli amb més producció de cireres és el Baix Llobregat i per això hi ha tantes viles d'aquesta comarca que fan fires i festes. Però també se'n fan a la Ribera d'Ebre, el Segrià, la Terra Alta, l'Alt Camp i l'Alt Empordà. Al País Valencià, les comarques més cirereres són el Camp de Túria, l'Alt Palància i la Marina Alta. I a Catalunya Nord tenen renom especial les cireres de Ceret, perquè neixen als peus del Canigó.

Aquestes són algunes de les festes de la cirera més destacades:

- Sant Climent de Llobregat. 18, 19 i 20 de maig.
- Ceret. 26 i 27 de maig.
- Santa Coloma de Cervelló. 25, 26 i 27 de maig.
- Torrelles de Llobregat. 1, 2 i 3 de juny.
- La Salzedella. 2 i 3 de juny.
- Paüls. 2 i 3 de juny.
- Terrades. 3 de juny.
- Bràfim. 3 de juny.
- La Vall de Gallinera. 2 i 3 de juny.
- Llers. 10 de juny.
- Miravet. 10 de juny.
- Arenys de Munt. 23 de juny.

FOLGUEROLES VIU UNA FESTA VERDAGUER TENYIDA DE GROC

Tradicions Alguns dels temes més destacats d'enguany són la figura de l'escriptor provençal Frederic Mistral i la faceta més reivindicativa del poeta

REDACCIÓ

Ja fa molts anys que Folgueroles, el poble nadiu de Jacint Verdaguer, li dedica una festa a final de maig. Durant dues setmanes, s'hi fan recitals de poesia, espectacles literaris, debats i col·loquis sobre la seva figura i la seva obra, actes de cultura popular... Aquest cap de setmana la programació arriba al punt culminant i es fan els actes centrals de la festa. Alguns dels temes més destacats d'enguany són la figura de l'escriptor provençal Frederic Mistral –traductor de Verdaguer al francès–, les plantes i els ocells i la faceta més reivindicativa del poeta. A més, enguany el color groc impregna el cartell i també tenyeix la programació amb un sopar, un vermut i una caminada.

Els actes comencen divendres al vespre, amb sopar concert de maridatge entre Folgueroles i Catalunya Nord. Hi participarà el músic Pere Figueres. En acabat es farà una degustació de vins i formatges del Rosselló i la popular coca de Folgueroles. La festa continuarà dissabte amb la presentació del film *Verdaguer Maleïda*, sobre l'ascensió a l'Aneto que va fer el 1882, i tot seguit es farà la plantada de l'arbre a la plaça de Verdaguer. L'arbre de Maig és l'element que presideix la festa com a símbol de la primavera i evoca la cultura agrària de la vila del poeta. La jornada s'acabarà amb un sopar groc per recollir diners per a la caixa de solidaritat dels presos polítics.

La part més popular de la festa és al voltant de l'arbre de Maig, plantat al bell mig de la plaça. vw

L'endemà, diumenge, hi haurà la part més popular de la festa, al voltant de l'arbre de Maig plantat al bell mig de la plaça. Es faran jocs de cucanya per a la mainada, concurs de rams de flors, mostra de danses i recitals i homenatges. També hi haurà una representació del poble de Malhana, on va néixer l'escriptor Frederic Mistral. Però la Festa Verdaguer no s'acaba

aquí i el cap de setmana vinent es farà el festival Flors del Desvari, un aplec de lectures i improvisacions poètiques i musicals. Així mateix, hi haurà la tradicional caminada, que enguany agafarà un caire reivindicatiu. A l'ermita de Damunt es llegiran texts de Verdaguer i s'hi farà un vermut groc, en un acte que s'ha anomenat 'Nova saba per al Pi'.

L'exposició mostra la visió naturalista i impressionista de Pinazo. IVAM

UNA EXPOSICIÓ MOSTRA L'ESPERIT MÉS LLIURE I TRANSGRESSOR DE PINAZO A L'IVAM

Exposicions 'L'esperit d'una època, Ignacio Pinazo' aplega més de dues-centes obres

REDACCIÓ

L'Institut Valencià d'Art Modern mostra la versió d'Ignacio Pinazo més lliure i transgressora en una gran exposició que aplega més de dues-centes obres seves. Es presenten ordenades en blocs temàtics al costat de treballs d'autors com ara Esteban Vicente, Joaquín Sorolla i Mompó, que ajuden a entendre l'estil personal del creador, un pintor capaç de reflectir la vitalitat de la seva època en un moment de canvi i d'obrir nous camins, tant en la tècnica del traç com en els temes.

La mostra, que de moment no té data de tancament, respon a la visió naturalista i impressionista de Pinazo que,

allunyat de l'estil més academicista, vol trencar motlles i crear nous camins. En aquestes creacions se n'observa la faceta més lliure, a la recerca d'una nova sensibilitat moderna.

Tot i que les primeres obres d'Ignacio Pinazo són de caràcter academicista, aviat comença una línia pictòrica pròpia que arrela amb l'impressionisme. Hi abunden els temes familiars i les escenes de la vida quotidiana, amb un particular èmfasi en la definició de l'espai mitjançant el tractament del color i dels jocs de llums i ombres.

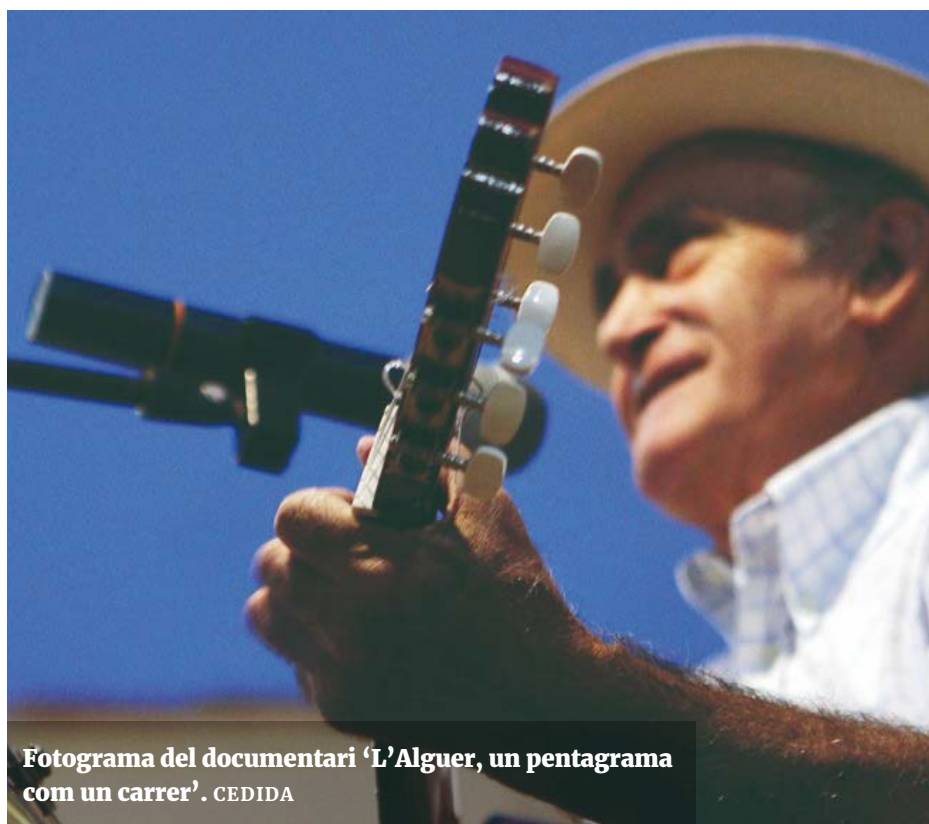
El primer espai de l'exposició, 'L'anàlisi de la forma', es caracteritza per l'aspecte inacabat de l'obra i el traç cal·ligràfic arribat després d'un procés de reducció i de síntesi. La segona secció, 'Innovació

i autonomia', presenta tant elements rurals com urbans de València. Les taques humanes en el paisatge atorguen un halo de misteri entorn dels temes que presenta, sempre a la recerca de la llum.

Sota l'epígraf 'Emancipació i inconformisme social', s'aprecia el Pinazo més compromès, que incorpora en les seves obres la gent del carrer i la quotidianitat. Finalment, l'apartat 'La vida al carrer' mostra l'interès de Pinazo per la pintura costumista i, sobretot, pel realisme i la pintura de paisatge que representaven els corrents artístics més avançats. En aquests quadres es reflecteixen els canvis que va viure la ciutat de València en aquest període, paisatges marítims poblats de persones i la vitalitat de les festes populars al carrer. ■

UN DOCSBARCELONA AMB SEGELL CATALÀ

Festivals El certamen especialitzat en cinema documental presenta catorze films de producció catalana

Fotograma del documental 'L'Alguer, un pentagrama com un carrer'. CEDIDA

REDACCIÓ

Fins al 27 de maig el festival DocsBarcelona es projectarà un total de quaranta-un films, catorze dels quals seran de producció catalana. Aquest certamen especialitzat en cinema documental fa una forta aposta pels films amb segell català, que sobresurten en la programació i molts són estrenes. Per primer any, tant la inauguració com la cloenda aniran a càrrec de produccions catalanes, amb *Petitet* de Carles Bosch i *Sinfonía*, de Gilbert Arroyo i Andrés Locatelli. La primera explica les peripècies

del músic Petitet en el seu objectiu de portar la rumba catalana al Gran Teatre del Liceu i la segona és una història de música i superació de tres nens peruans.

També formen part del DocsBarcelona els documentaris *L'Alguer, un pentagrama com un carrer*, de Roger Cassany, que es pregunta si la llengua catalana a l'Alguer es pot salvar a través de la música i *Eugenio*, de Jordi Rovira i Xavier Baig, que explora la cara menys coneguda de l'humorista. *Shootball*, de Fèlix Colomer, és un colpidor documental sobre el cas dels Maristes de Barcelona i els abusos a menors. *Hayati*, de Sofi Escudé i Liliana Torres posa el focus en el refugià

que va ser víctima l'any 2015 de l'entrebancueta d'una periodista i *Time Thieves* de Cosima Dannoritzer parla sobre com el temps s'ha convertit en la moneda de canvi més valuosa.

A més de *Petitet* i *Eugenio*, un dels plats forts de la programació és *Silvana*, un documental sobre la nova icona musical escandinava, cantant de hip hop queer i lesbiana que es declara feminista i antiracista i que s'ha alçat com un dels majors fenòmens pop dels darrers anys. També en clau musical, *Namrud (Troublemaker)* és un retrat de l'irreverent cantant palestí-israelià Jowan Safadi, controvertit per les seves insidioses lletres i cançons. Un altre títol destacat és *Bobbi Jene*, que versa sobre una ballarina estatunidenca o *Dolphin Man*, el relat de superació de l'actual campió del món d'apnea Jacques Mayol.

Un dels noms importants del DocsBarcelona d'enguany és el director Tatal Derki, conegut per la seva anterior obra *Return to Homs*. Assistirà al festival d'enguany per presentar *Of Fathers and Sons*, que ha guanyat el premi al millor documental al festival de Sundance. Tracta sobre una família siriana on el seu patriarca, convençut membre d'Al-Qaeda, adoctrina els seus fills per a sumar-los a combatre la *jihad*. Un altre documental destacat és *The White World According to Daliborek*, que tracta sobre un neonazi txec que exposa davant la càmera les seves idees, estil de vida i preocupacions o *The Cleaners*, que connecta amb persones que es dediquen a rastrear i eliminar continguts a les xarxes socials.

L'actriu Charlotte Rampling és la protagonista del film 'Hannah'. ACN

L'ACLAMADA ACTRIU CHARLOTTE RAMPLING PROTAGONITZA EL DRAMA 'HANNAH'

Hannah, el drama italià protagonitzat per l'aclamada Charlotte Rampling, arriba a la gran pantalla aquest cap de setmana gràcies al director Andrea Pallaoro. *Deadpool 2*, la segona part del superheroï de Marvel, també s'estrena amb la direcció de David Leitch i Ryan Reynolds, una altra vegada de protagonista. Una altra estrena destacada es *El taller de la escritura* de Laurent Cantet, director de *La classe*.

Hannah

—
Direcció: Andrea Pallaoro. Intèrprets: Charlotte Rampling, Stéphanie Van Vyve, Jessica Fanhan; André Wilms, Simon Bisschop, Jean-Michel Balthazar. Gènere: Drama.
—

La vida d'una dona madura que segueix una rutina rigorosa que li permet d'escapar-se de si mateixa, fa un tomb inesperat quan ha d'acompanyar el seu marit a la presó perquè compleixi una condemna.

Deadpool 2

Direcció: David Leitch. Intèrprets: Morena Baccarin, Brianna Hildebrand, Leslie Uggams; Ryan Reynolds, Josh Brolin, Eddie Marsan. Gènere: Acció.

Després de sobreviure a un atac que gairebé li costa la vida, Wade Wilson intentarà convertir-se en el cambrer més famós de la ciutat alhora que prova de recuperar el sentit del gust. Wade ha de lluitar contra ninges i gossos agressius mentre recorre el món per trobar el significat de la família, l'amistat i l'èxit.

El taller de la escritura

L'atelier

Direcció: Laurent Cantet. Intèrprets: Marina Foïs, Mélissa Guilbert, Marie Tarabella; Matthieu Lucci, Florian Beaujean, Mamadou Doumbia. Gènere: Drama.

Antoine és un jove que s'inscriu en un taller d'escriptura com a part d'un procés d'integració social. El dirigeix Olivia, una novel·lista d'èxit. Però durant el curs Antoine mostrarà un caràcter explosiu, fet que suscitarà alhora atracció i rebuig en Olivia.

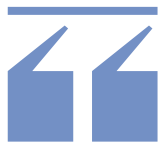
Film Stars Don't Die in Liverpool

Las estrellas de cine no mueren en Liverpool

Direcció: Paul McGuigan. Intèrprets: Julie Walters, Annette Bening, Vanessa Redgrave; Jamie Bell, Stephen Graham, Kenneth Cranham. Gènere: Drama.

Liverpol, 1981. L'actor britànic Peter Turner rep una trucada inesperada: la seva ex-amant, Glòria Grahame, guanyadora de l'Oscar, ha tingut un col·lapse en un hotel de Lancaster. Basada en fets reals.

La bellesa i la força de la prosa de Moravia rau en precisament en aquesta precisió i aquesta meticulositat absolutes

Alba Dedeu

'AGOSTINO' D'ALBERTO MORAVIA

Edicions de 1984 publica aquesta obra traduïda per Alba Dedeu · La traductora ens l'acosta d'una manera exquisida en un text que podeu llegir, juntament amb un fragment de l'obra

REDACCIÓ

L'Agostino deixa de ser un nen l'estiu en què la seva mare s'enamora d'un home. Aquella deessa que ell sempre havia imaginat dedicada i intocable és també una dona. Decebut i ressentit per aquesta descoberta, el protagonista malda per alliberar-se de la figura materna i comença a freqüentar amistats dubtoses que el portaran a deixar enrere la innocència. Parlem de la novel·la *Agostino* (Edicions de 1984) d'Alberto Moravia (Roma, 1907-1990). Llegiu-ne **un fragment**.

En el text que segueix, la traductora de l'obra, Alba Dedeu, en parla d'una manera deliciosa i amb gran qualitat literària:

«Moravia és un escriptor que, com els millors artistes que ens van donar el Renaixement, no té por d'endinsar-se a la sala de dissecció clandestina on l'esperen indefensos els seus personatges. Convé que el lector ho recordi, això, i que no s'espera titubejos ni evasions poètiques quan arribi el moment de fer la incisió i començar a separar les capes més íntimes de l'home, apartant

sense miraments, però amb precisió quirúrgica, la infinitat de vels amb què voldríem cobrir els nostres pensaments i les nostres emocions més crues, anguniejants o inconfessables. Perquè ens hi trobarem a nosaltres mateixos, en els personatges de Moravia, i en els d'Agostino potser encara més; perquè, qui no recorda amb una punxada de dolor, o almenys amb el cor una mica encongit, la primera vegada que va notar que se li esquerdava la superfície cristal·lina de la innocència infantil, i que de cop i volta no podia evitar rebre de ple a la cara aquella ràfega d'aire fred que era la vida adulta?

L'Agostino de Moravia rep aquesta ràfega d'aire fred a ple estiu, en un encisador poblet costaner, i la que li llança el cop de pedra sobre el palau de cristall és la seva mare, ídol eteri de la feminitat perfecta que tot d'una es torna dona, dona feta de carn i de sang, solitària i insatisfeta vídua amb un fill adolescent. Adolorit, però a la vegada posseït per un interès avidíssim, l'Agostino ja no li treu l'ull de sobre, i s'adona esglaiat que en aquella dona angelical que per a ell era només mare hi ha anhels profunds i manifestacions torbadores i estranyes que ell ni tan sols sospitava. I un

cop aquí l'exploració continua, implacable, amb un rigor quasi-científic; no tan sols fins al fons d'aquella mare ara tan aliena, sinó també fins al fons de l'ésser encara més aliè en què s'ha convertit ell mateix.

La bellesa i la força de la prosa de Moravia, que ha estat apassionant de traduir –una mica com si Moravia em deixés el seu escalpel, animant-me a no tenir por d'apartar totes les capes fins al nucli de l'ànima, fins al cor que batega–, rau en precisament en aquesta precisió i aquesta meticulositat absolutes, palpables al llarg de tota la història: en els diàlegs, les reflexions, els gestos, les interaccions, les escenes. Les peripècies al poblet costaner es despleguen davant el lector amb tota nitidesa, i la vivor dels personatges se li queda inevitablement gravada a la memòria. Un cop llegit (o traduït) l'Agostino, resulta impossible notar el frec d'un banyador humit, escalfat pel sol com la pell palpitant de sota, sense que et colpeixi a l'instant la imatge d'aquell noi tímid que corre per la sorra ardent de la platja vagament furios i ple d'ansia, no tan sols perquè no sap on va, sinó també, o encara més, perquè sap que no pot tornar enrere.» ■

PASTISSETS DE MATÓ AMB XOCOLATA

Unes postres nutritives
i sorprenents del receptari
de Neus Cuscó

Ingredients

(per a 4 persones)

- 400 g de mató
- 75 g de sucre
- 2 ous
- 80 g de Maizena
- 1/4 l de llet
- 30 g de mantega
- encenalls de xocolata
- 4 maduixes

NEUS CUSCÓ

Batem els ous amb el sucre fins que blanquegi. Hi afegim la llet i la mantega pomada, després la Maizena i finalment el mató. Ho batem ben batut, mirant que el mató quedi ben desfet.

Agafem motlles petits, untats amb mantega (podem posar una mica de paper de forn al fons de cada motlle i així serà fàcil desemmotllar-los).

Omplim els motlles amb la pasta i els posem al forn, a 180°, uns quaranta-cinc minuts. Quan l'escuradents surti net ja seran cuits.

Deixem refredar els pastissos a la nevera (els podem deixar d'un dia per l'altre). Un cop freds, els desemmotllem i els posem en plats individuals.

Per sobre de cada pastisset hi tirem els encenalls de xocolata i el coronem amb una maduixa.

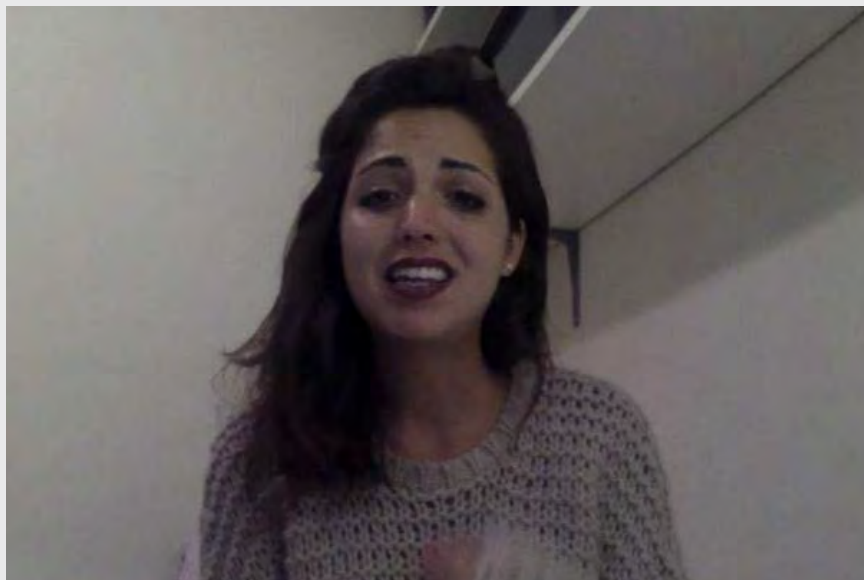
[DOCUMENT] Torra demana
per carta a Rajoy que fixi
data per a una reunió

Un avió de Cubana de
Aviación s'estavella després
d'enlairar-se a l'Havana

El govern espanyol ha destituït
259 funcionaris durant l'aplicació
de l'article 155

'No m'utilitzeu com a néta d'extremeny per justificar el
vostre odi': una jove desarma el discurs unionista en un vídeo

La Comissió Europea reitera a Espanya que les euroordres
funcionen 'molt bé' i que no es modificaran